

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

PIRATEN EN HAAIEN

N° 2256

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Piraten en Haaien

HOOFDSTUK I

DE SCHATTEN VAN RAFFLES

De zeevogels, die bij het eerste krie-ken van de dag, krijgend rondvlogen bo-ven de Cocoseilanden in het oostelijk gedeelte van de Indische Oceaan, zullen wel verrast hebben opgekeken, toen zij plotseling in hun midden een andere vogel zagen opdoemen, van een schrik-wekkende grootte, en die zich voortbe-woog met een ongelooflijke snelheid, waarnaast die van henzelfen volkomen in het niet verzonk.

Het was een vliegtuig, die daar het luchtruim doorkliefde op deze ver-laten plek. Voor een groot gedeelte was het toestel van aluminium vervaardigd,

dat als mat zilver glansde in de eerste stralen der zon, die zoëven boven de kim was gerezen, alleen nog maar zicht-baar voor degenen, die zich, zoals de vier luchtreizigers in de vliegtuig, op een hoogte van ruim duizend meters be-vonden. In de vrij ruime cockpit bevon-den zich twee mensen, die wel een zeer eigenaardig contrast met elkander maak-ten. De ene was een man van reusach-tige lichaamsbouw, die zich slechts met de grootste voorzichtigheid kon bewe-gen, uit vrees, dat hij zijn hoofd tegen de zoldering, of zijn ledematen tegen de zijwanden zou stoten, waarin op re-

gelmatige afstanden ronde kijkraampjes waren aangebracht, in vorm gelijkend op de patrijspoorten van een schip.

De man was James Henderson, de trouwe metgezel van de Grote Onbekende. De tweede persoon in de cockpit was een meisje, bruin van huid, nauwelijks zeventien jaar oud, en op een zonderlinge wijze uitgedost in een linnen rokje dat haar tot even over de knieën reikte, en dat uit een gordijntje gesneden was, dat oorspronkelijk een der venstertjes had moeten bedekken. Haar bovenlichaam was gehuld in een mannensport-hemd, waarvan de mouwen boven de elleboog waren afgeknipt. Zij had gitzwart, buitengewoon lang haar, thans in een dikke vlecht ineengestremgeld, die haar tot ver over de buiging van de knie hing.

Zij was tenger, maar buitengewoon gracieus gebouwd, en zat stil in een hoekje neergehurkt, blijkbaar niets begripend van haar wijze van voortbewegen, die haar schrik moest aanjagen. Want dat meisje was Aïda, het kleine slavinetje, hetwelk Raffles en zijn beide metgezellen Brand en Henderson slechts twee dagen tevoren bevrijd hadden uit de handen van een fanatieke priesterschare, die haar hadden willen offeren aan de god Baäl, in een vreemd rijk, onbekend aan alle geleerden ter aarde, in het hartje van de Afrikaanse woestijn gelegen, en waarin Raffles en de zijnen slechts noodgedwongen waren neergedaald, toen een geweldige storm hen tijdens de reis van New York naar de groep der Cocoseilanden volkomen uit de koers sloeg, en hen meevoerde naar streken, nog door geen enkele Westerling ooit betreden.

Een adembenemende strijd had daar plaats gehad, de drie mannen waren in de macht geraakt van de heerszuchtige, wrede koningin, die over dit onbekende, tienduizende jaren oude rijk heerste, en twee dagen te voren waren zij ter elfder ure ontsnapt, met medevoering van de kleine Aïda, die zeker ter dood zou zijn gebracht, levend verbrand zou zijn geworden, als de drie vrienden zich niet over haar ontfermd hadden.

De gehele episode had een droom ge-

leken en nog waren de gedachten der drie koene avonturiers vervuld van het ongelooflijke, dat zij in die weinige dagen hadden aanschouwd, in dat verrukkelijke dal, dat zich daar onbekend voor de beschaafde wereld, over een oppervlakte van tienduizenden vierkante kilometers uitstreckte, temidden van de woeste, onbegroeide bergen, gelijk een lieflijke oase in het midden der barre zandwoestijn.

Maar wie zou hen willen geloven, als zij van dit alles verhaalden bij hun terugkeer? Zelfs de grootste geleerden, die wel wisten hoeveel geheimen het ondoorvorste Afrika nog bevat, zouden immers geen geloof willen hechten aan dat verhaal, dat als een sprookje klonk.

En toch, als Raffles wilde, zou hij dingen kunnen tonen, die als bewijzen zouden kunnen gelden. Want achter in de kajuit, achteloos neergezet, alsof het een waardeloos ding was, stond de zilveren schaal, tientallen eeuwen oud, tot aan de rand gevuld met de schoonste sieraden, welke Raffles bij wijze van herinnering had medegenomen uit de geheimzinnige stad met de Honderd Poorten, en aan zijn vinger schitterde de prachtige ring, die koningin Hadriane hem had geschonken.

Nog veel meer schatten bevatte de vliegmaschine, want omstreeks een week geleden was zij opgestegen, met de gansse buit aan boord, opgeleverd door Raffles' strooptochten door de rijke stad aan de Hudson en de East River, die hij eindelijk de rug toe keerde, na een langdurige, gevaarvolle strijd met de misdadigersbenden.

En nu lag daar de groep der Cocoseilanden op duizend meter onder hen. De groep strekt zich uit over een afstand van een zeventigtal kilometers van het oosten naar het westen. Slechts weinige eilanden zijn bewoond. Het voor-naamste eiland, Keeling geheten, Engels bezit, wordt aangedaan door de boten, die van Colombo op de meest zuidelijke en oostelijke havens van Australië varen. Zij verblijven er zelden langer dan de tijd, nodig om te bunkeren, want de Engelsen hebben op Keeling een reusachtig steenkolendepôt aangelegd,

benevens opslagplaatsen van stookolie, in de eerste plaats ten behoeve van hun oorlogsschepen, die in deze wateren kruisen, maar ook ter voorziening van hun mailboten, die de dienst tussen de zoëven genoemde havens onderhouden.

Ten slotte is Keeling ook een strafkolonie, waarheen degenen worden gedeporteerd, die in de kolonies van Australië niet thuis behoren. Er is een staf van Engelse bestuursbeambten, uit de aard der zaak klein, en het moeten mannen met sterke karakters zijn, die 't daar jarenlang uithouden, alleen aangewezen op zichzelf, zonder ander vermaak of afwisseling dan hun sociëteit en vissen en met geen ander gezelschap dan de inheemse bevolking, een gemengd ras, een kruising van Soendanezen en Australiërs. De eilanden liggen tamelijk ver uit elkaar en zijn weinig in getal. Het krioelt er van haaien en van een ander grote soort vissen, die weinig minder vraatzuchtig zijn.

Zodanig was de eilandengroep, die Raffles had uitgezocht, om er de in New York bijeengebrachte buit te gaan verbergen.

Het duurde niet lang of de vliegmaschine was met grote snelheid over Keeling heengevlogen, op zo'n grote hoogte, dat zelfs de beste kijker de Typhoon niet zou hebben kunnen ontdekken; nu verminderde Raffles de snelheid aanzienlijk, tot zij niet meer bedroeg dan ruim 100 kilometer, en begon toen in een grote cirkel naar de oppervlakte van de diepblauwe zee te dalen.

Hij had zich het meest oostelijk gelegen eilandje uitgekozen, rotsachtig, van een grillige vorm, niet meer dan zeven kilometer lang en nauwelijks vier breed, hetwelk door een zee-arm ter breedte van vijf mijlen van het dichtstbijzijnde eiland was gescheiden, en niet zo dor, bar en verlaten was, of er had zich toch nog een plantengroei ontwikkeld. Er groeide een soort stoppelig gras veel gelijkend op het gras in de Australische Karoo, er stonden hier en daar bomen met kruinen, en enkele bosjes vormden een welkome afleiding voor het oog, dat weidde over grijs gesteente, zonder enig grassprietje.

Toen Raffles de vliegmaschine tot op

achthonderd meter had laten dalen, bemerkte Brand tot zijn genoegen dat het meer nog niet door de zon was uitgedroogd en vrij wat water bevatte. En dat water kon alleen maar verdampen, wegvloeien of in de bodem trekken kon het niet, want daartoe was de bodem te steenachtig.

Raffles had de plek reeds bij een vroeger gelegenheid onderzocht, en hij behoefde dus niet lang te aarzelen bij de keuze van een gunstig landingsterrein.

Aan de zuidelijke voet van het bergje strekte zich een grasvlakte uit, die ruimte in overvloed bood voor de vliegmaschine, die enkele minuten later, na het beschrijven van een sierlijke boog, zacht neerstreek, uitrolde, en stil stond, nadat de remspoor was neergedrukt.

Zo snel zij konden klommen de drie mannen uit het toestel, en hielpen Aïda, die met grote, verwonderde ogen rondkeek, om op haar beurt dat vreemde toestel te verlaten, waarin zij zich geen ogenblik op haar gemak had gevoeld.

Raffles vatte de kleine, bruine hand, en zei glimlachend:

— Nu behoef je niet meer bevreesd te zijn, kleine Aïda. Het is hier weliswaar niet zo mooi als in het land van je geboorte, maar het is er ook niet zo gevaarlijk. Hier zijn geen Baälpriesters, die je zouden kunnen achterhalen. Heb nog wat geduld, en wij zullen je brengen naar een plek, waar je het goed zult kunnen hebben, en waar je nog gelukkig zult worden.

— Neem haar vooral niet mee naar Londen; binnen een jaar zou zij een variété-zangeres zijn, zei Brand. En dat denkbeeld zou ik ondraaglijk vinden. Zij, de dochter van een Afrikaans vorst, uit een streek, die niemand kent, op de planken van een variété-theater.

— Stel je maar gerust, Charles, daar is geen sprake van, zei Raffles. Wij zullen haar weer naar Afrika brengen, zodra hier alles is afgelopen. Ik weet zeker dat zij in ons kille, koude Londen met het ontzettend lawaai spoedig zou verschrompelen, wegwijnen als een vogeltje, een lijster in een kooi. Zij moet zon hebben en warmte, kleuren en haar eigen primitieve volk.

Raffles ging voort, terwijl hij nu weer de taal gebruikte, waarin Aïda zich steeds had uitgedrukt, een taal, die zeer veel geleek op het oude Assyrische idioom.

— Nietwaar, Aïda, je wilt toch graag naar je eigen land?

— Ja, heer, als het mogelijk is, antwoordde het meisje met schitterende ogen. Het is waar, dat mijn vader dood is, en dat ik tien jaren als slavine heb gewoond in het rijk van koningin Hadriane, maar ik zou toch niet kunnen sterven, voor ik mijn eigen land heb teruggezien, waar de palmen hoger zijn dan elders, waar het water gelijkt op kristal, waar de vogels zulke lange staarten hebben, die zij kunnen uitspreiden als waaiers, en waar bloemen groeien, zo mooi als ik ze nooit meer heb gezien.

Raffles had haar de hand op het hoofd gelegd, en zei ernstig:

— Als het kan, Aïda, dan zullen wij je daarheen voeren. Maar bedenk wel, dat niemand van je familie daar misschien meer is. Wij zullen echter vrienden van je zoeken, en zij zullen voor je zorgen. Een knaap zal komen, die je kleine hartje voor zich wint, en je zult heel gelukkig zijn.

— En zult gij mij dan vaak komen bezoeken, heer? vroeg het meisje, haar donkere gazellenogen vragend op Raffles richtend.

— Misschien, Aïda, dat kan niemand voorspellen, antwoordde Raffles en zich tot zijn metgezellen wendend, vervolgde hij: En nu spoedig aan het werk gaan, vrienden, want hoe eerder wij een goede plek hebben gevonden en alles in veiligheid hebben gebracht, hoe beter het is. Al heel gauw zou het ook te warm worden om iets te doen. Dus snel ontbeten, Henderson en dan aan de arbeid.

De berg, aan welks voet de Typhoon was neergestreken, verhief zich op het oostelijke uiteinde van het eiland, en de noordelijke helling daalde bijna rechtstandig in zee af. De kust was hier zeer rotsachtig, grillig gevormd, en overal verhieven zich rotspitsen, bij vloed brak de zee met woedend geweld op die

klippen, en zette ze bijna geheel onder water.

Meer landwaarts strekt zich een rij van dezelfde rotsen uit, van tien tot dertig meter hoog, die zelfs bij de felste stormwind droog bleven. Raffles was van plan, in een van de door de natuur gevormde hopen zijn schatten onder te brengen. Alles wat waarde had, werd uit de vliegmaschine gehaald.

Reeds in New York had Raffles blikken dozen laten maken, die luchtdicht waren af te sluiten, en dus bestond waren zowel tegen de invloed van het zee-water als van schadelijke dampen, alsmede het ongewenst bezoek van insecten en knaagdieren en daarin waren de bankbiljetten, effecten en andere papieren schatten verborgen. Het goud, in staven, gemunt en ongemunt, was geborgen in sterke houten kisten met ijzer stevig beslagen, terwijl de juwelen waren vervat in kleinere kistjes van staal, gewone geldkistjes, zoals men ze in iedere ijzerwinkel kan kopen. Maar die stalen dingen bevatten aan juwelen van allerlei aard een waarde van bijna een miljoen dollar.

De hoofdsieraden, de oorhangers, halskettingen, ringen en armbanden van koningin Hadriane werden erbij gevoegd, en alles werd naar de voet van de lage rotsen gedragen, die als het ware de lijfwacht vormden van de berg, toen Brand een zachte uitroep deed horen, en met uitgestrekte vinger naar de zee wees.

Raffles keek een ogenblik in die richting, en fronste de wenkbrauwen. Hij begreep volstrekt niet wat een schip op dit tijdstip en zeker niet op deze plek van de Oceaan te zoeken had.

Hij ging haastig zijn kijker halen, keerde terug naar zijn metgezellen, zette zich wijdbeens op het rotsige strand en bracht het instrument voor de ogen.

Zijn gelaat had een strakke uitdrukking en zijn stem klonk ernstig toen hij het instrument langzaam weer liet zakken en zei:

— Zeeschuimers. Zij hebben zoëven de zwarte vlag gehesen met de gekruiste doodsbeenderen en zij maken jacht op een particulier Amerikaans zeiljacht.

HOOFDSTUK II

DE KAPERS

Een oogenblik bleven de drie mannen zonder een woord te spreken, naar het geheimzinnige schip kijken met zijn sombere vlag in top, dat daar op bijna drie mijlen uit de kust snel de blauwe golven doorsneed en klaarblijkelijk recht aanhield op een witgeschilderd jacht, blijkbaar een zeilboot met hulpmotor, welke zoëven juist een klein zeil had bijgezet, waarschijnlijk in de flauwe hoop, aldus te kunnen ontkomen aan het kaperschip, dat goed was uitgerust voor zijn taak, want het werd door stoomvermogen voortbewogen, en bovendien had het twee masten, zodat het veel tuig kon voeren.

Op dit oogenblik had het alle zeilen bijgezet, die bol stonden onder de druk van de wind, en wat de ware aard van het vaartuig betrof, daaraan kon zelfs een leek niet twijfelen. Hoog boven in de masttop woei een grote, zwarte vlag, in het midden was een doodskop geschilderd met daaronder twee gekruiste doodsheenderen. Sedert de middeleeuwen schijnen de kapers, die nog altijd de zeeën van het oostelijk halfrond onveilig maken, dit onheilspellende symbool trouw te zijn gebleven. Men ziet het nog steeds op de zwarte, driehoekige vlaggen der Chinese zeeroovers, zoewel als op de vlaggen, in de vorm van een kris der Maleise zeeschuimers.

Wat het achtervolgde jacht betreft, het was duidelijk te zien, dat het alles in het werk stelde, om de aanvaller te ontlopen, en het was daar misschien ook snel genoeg voor, maar het had, helaas, de omstandigheden tegen zich. Het kaperschip was al te spoedig komen opdagen, had een gunstige positie gekozen bovenwinds van de kruiser, die dus aan zijn zeil niets had.

Daarenboven kon de kruiser niet zijn volle snelheid ontwikkelen, door zijn ge-

hele bouw, maar in de eerste plaats, omdat de wateren vol gevaren waren op die plek, omdat er zich onder de oppervlakte tal van verraderlijke klippen bevonden en omdat men hier het vaarwater zeer goed moest kennen, om die klippen en zandplaten te ontgaan. De kapitein van het kaperschip kende ze, die van de kruiser scheen ze niet te kennen, of althans niet in voldoende mate, zodat hij een voorzichtigheid in acht moest nemen, die zijn snelheid nadelig beïnvloedde.

De kaper had zodanig gemanceuvreerd dat het jacht ook geen kans kreeg naar de open zee te ontkomen, waar misschien zijn snelheid het op de duur had gewonnen. De kaper drong als het ware de witte kruiser hoe langer hoe meer naar de kust van dat onbewoonde eiland en sneed het de pas af. Het was ook waarschijnlijk, dat de kaper kanonnen voerde, een paar stukken snelvuurschut, die spoedig een einde zouden hebben gemaakt aan iedere poging tot verzet.

Na een paar minuten zwijgend te hebben toegekeken, en toen hij zag dat het witte jacht de strijd spoedig zou moeten opgeven, barstte Henderson uit:

— Maar mylord, moeten wij die ongelukkigen niet te hulp komen?

Raffles wendde zich langzaam naar de reus om en vroeg zacht:

— Het middel, James?

Daarop moest Henderson het antwoord schuldig blijven.

Inderdaad, hoe zou het mogelijk zijn, de mensen daarginds hulp te bieden? Een vaartuig bezaten zij niet, de vlieg-machine was niet geschikt om er mee op het water neer te strijken, en al was dat wèl zo geweest, een enkele goedgemikte granaat zou de ranke machine versplinterd hebben. Men kon er mee

opstijgen, maar 't zou bij een onvruchtbare bedreiging moeten blijven, die alleen maar nadelige gevolgen kon hebben.

Het was een ellendig denkbeeld, maar er was nu eenmaal niets anders te doen, de drie mannen moesten werkeloos toezien, hoe de zeeschuimers hun werk voltooiden. En het drama voltrok zich sneller dan zij vermoed hadden.

De kapitein van de kruiser scheen in te zien, dat ieder verzet hopeloos was, en dat hij zonder enig nut niet alleen zijn schip, maar ook het leven van alle opvarenden zou opofferen, als hij trachtte te ontvluchten.

— Ik vind die zeeschuimers buitengewoon brutaal, riep Brand uit, die beurtelings bleek en rood werd, van woede en ontzetting.

— Waarom? vroeg Raffles, nog altijd door zijn kijker turend.

— Waarom? Omdat zij dit durven doen, zo dicht bij Keeling, en zo dicht bij een scheepsroute.

— Het is maar wat je dichtbij noemt, Charles. Wij horen hier het schot, en dat is geen wonder, maar dat men het op Keeling zou horen is volkomen onmogelijk. Er zijn wel drie eilanden tussen, en dan nog eens dertig mijlen zee. Het zou wat anders zijn, als zij marinegeschut gebruikten, dat granaten afvuurt van vijf en dertig centimeter. Maar dit zijn maar kleine dingen, en ik kan door de kijker nu duidelijk hun geschut zien. Het bestaat uit vier snelvuurkanonnen, zoals men ze gebruikt op de Amerikaanse duikbootjagers, en die een granaat van 7,5 centimeter afvuren. En wat de scheepsroute aangaat, alle schepen varen ten westen van Keeling voorbij, en hebben hier volstrekt niets te zoeken. Maar wat doet hij nu?

Raffles had deze uitroep geslaakt, omdat zijn scherp oog bespeurd had, dat de kaper, die nu omstreeks vijf kabelengten van het witte jacht aflag, en bezig was zijn zeilen te strijken, met zijn vlaggen seinde.

Hij bracht snel de kijker weer aan het oog, tuurde er even door en zei toen:

— Zij seinen, dat het jacht een boot moet uitzetten en de eigenaar, diens

vrouw en dochter, zijn broeder, en twee voorname gasten moet zenden.

— Die wil hij zeker als gijzelaars houden, riep Henderson uit, die daar met gebalde vuisten stond toe te kijken, en veel lust scheen te hebben zich in zee te werpen, om, ondanks de aanwezigheid van de haaien, de afstand zwemmend af te leggen, en geheel alleen die kapers mores te leren.

Men kon reeds nu met het blote oog zien hoe een van de vier sloepen van de kruiser werd uitgezet, waarin zes of acht personen hadden plaatsgenomen, allen in het wit gekleed, benevens een viertal matrozen, die de sloep met krachtige slagen naar de kaper roeiden.

— Zij tonen tenminste geen vrees. Zij roeien als bij een parade. Ik durf wedden dat het Engelsen zijn, riep Henderson opgewonden uit.

— 't Spijt me, James, dat ik je chauvinisme een slag moet toebrengen, zei Raffles met een fijn glimlachje, dat ik je al zo dikwijls kwalijk heb genomen, maar dat jacht is niet Engels. Het voert een Amerikaanse vlag. Wij hebben hier zeker te doen met een schatrijke Yankee, die met een zeewaardig motorjacht een tochtje rondom de wereld maakt. Ik geloof dat die kruiser op zijn minst 300 ton meet, zo niet meer.

— Hadden die Amerikanen maar een bom meegenomen, om de hele geschiedenis in de lucht te laten vliegen, riep Henderson woedend uit.

— Een voortreffelijke oplossing, James, zei Raffles koeltjes. Je weet niet hoe graag ik naar jouw raadgevingen luister. Op die manier zou er inderdaad spoedig een einde aan de zaak zijn gemaakt. En het valt te betreuren, dat Amerikaanse multimillionairs niet de gewoonte hebben, aan boord van hun jacht met de zakken van hun colbertje vol helse machines rond te lopen.

Op dat ogenblik waren de zes personen op het dek van de kaper overgegaan, waar zij dadelijk omringd scheenen te worden door een groep zeeschuimers.

Er werd iets geroepen tot de mannen in de sloep. Een hunner was opgestaan, en had het touw van de val-

reep gegrepen. Er klonk een revolver-schot, nauwelijks hoorbaar op die afstand, de man liet het touw los en viel ruggelings op de bodem van de boot. De sloep maakte zich los, toen haastig een der in het wit geklede mannen op het dek van de kaper, naar de verschansing was gelopen en iets had geroepen naar de inzittenden. Twee der matrozen roeiden de sloep terug naar de kruiser, terwijl de derde zich bemoeide met zijn gewonde makker.

— De beesten, bromde Henderson tussen de tanden. En niets te kunnen doen.

— Het is vreselijk, James, maar wij zijn machteloos, zei Brand zacht. Wij hebben geen enkel middel om die ongelukkigen te redden. Onze verst dragende wapens zijn onze geweren, en zelfs daarmee zouden wij op die afstand volstrekt niets uitrichten. Wij zouden gauw genoeg bemerken, dat wij niet in staat zijn, hen enig kwaad te berokkenen.

— Maar, mijnheer Brand, wij zouden naar Keeling kunnen vliegen, waar wij binnen tien minuten zouden zijn, en daar de Engelse autoriteiten kunnen waarschuwen, riep Henderson uit.

Raffles wendde zich snel naar Henderson om, en zei:

— Dat plan is uitstekend, James. En geloof ook maar, dat ik het reeds lang ten uitvoer zou hebben gebracht, als het iets kon baten. Maar je vergeet één ding. Ten eerste bevindt zich te Keeling op dit ogenblik geen enkel oorlogsschip, zelfs geen torpedojager. Wat wij daar hebben is een tweetal met een enkel snelvuurkanonnetje bewapende motorbarkassen, die ieder tien man aan boord hebben, en die bestemd zijn voor de politiedienst.

— Maar als die twee maar komen, mylord, dan kunnen zij die rovers schrik genoeg inboezemen, om hen te verjagen.

— Ik betwijfel het, James, hernam Raffles hoofdschuddend. Maar al was het wel zo, dan vergeet je nog altijd dat de afstanden voor mijn vliegmaschine en voor een logge politieboot niet dezelfde zijn. Ik zou binnen tien minuten door de lucht gaan, maar zij zou-

den twee uren op zijn minst nodig hebben, de afstand af te leggen, verondersteld natuurlijk, dat wij de politieboten toevallig juist op hun standplaatsen aantreffen.

Het volgende geschiedde in minder dan een half uur tijd.

De sloep van de kruiser was ongeveer halverwege, toen ook aan boord van de kaper, die op zijn minst tachtig koppen scheen te voeren, tegelijkertijd twee grote boten werden uitgezet, ieder met zes mannen bemand. Alles ging ordelijk en snel in zijn werk.

De sloepen staken van de kaper af, de riemen plonsden in het water en vijf minuten later klauterden de kapers, vlug als apen, op het lage dek van de kruiser, en verspreidden zich in alle richtingen.

Tot tweemaal toe hoorde men flauw een revolver-schot kraken.

Het was duidelijk, dat zij op dat ogenblik het schip naar kostbaarheden doorzochten, en alles neerschoten wat zich durfde te verzetten.

Zij keerden terug, beladen met buit, scheepten zich weer in, en voerden terug.

De sloepen waren nog nauwelijks in de davits bevestigd, of snel achter elkaar klonken drie, vier kanonschoten.

Het jacht scheen te trillen als een gewond dier, en begon bijna onmiddellijk te zinken.

Twee van de granaten hadden het onder de waterlijn getroffen.

Het maakte zo snel water, dat binnen vijf minuten het dek bijna gelijk kwam met de waterspiegel.

Doodsbleek en onbeweeglijk keken de drie mannen toe, onmachtig om iets te doen, teneinde dit drama in de verte te voorkomen.

Zij zagen hoe de opvarenden van het jacht in de grootste angst heen en weer liepen, en hoe zij poogden de sloepen uit te zetten.

Maar de kruiser maakte sterk slag-zij, en het was onmogelijk, de twee sloepen aan bakboord in zee neer te laten. Aan stuurboord bleek nog maar één boot bruikbaar te zijn, want de tweede was dadelijk onder water gekomen en volgelopen.

Het waren omstreeks twaalf mensen

die daar om hun behoud vochten.

Henderson had met een woeste beweging zijn jas uitgetrokken en zijn zware laarzen uitgeschoot.

— Wat wil je doen, James? vroeg Raffles op strenge toon.

— Er heen zwemmen, hen redden, mylord. Het is niet langer aan te zien, riep Henderson op een toon van wanhoop.

— En ik verbied het je, riep Raffles met stemverheffing. Wat je doen wilt is krankzinnigheid, het is de daad van een gek. Je zoudt een half uur nodig hebben om tegen het getij in, daarheen te zwemmen. En je zoudt zelfs geen tiende deel van die afstand hebben kunnen afleggen, of reeds zouden de haaien je gegrepen hebben. En wat zou je willen doen, veronderstel dat je de plek bereikte? Die laatste boot nog meer bezwaren door jouw gewicht? Zie je niet, dat ze reeds overvuld is?

Henderson boog het hoofd, niet in staat om te spreken, en bleker nog dan Raffles, die tot hem gesproken had. Hij besepte dat het werkelijk krankzinnig was, wat hij wilde ondernemen, maar hij kon er niets aan doen, de aandrang om te helpen was sterker dan alles. Het was verschrikkelijk, hier veilig te staan, terwijl die ongelukkigen daar om het kostbare leven worstelden.

Binnen enkele minuten was alles afgelopen.

De golven sloegen reeds over het dek van het Amerikaanse jacht, nog voor de laatste sloep, die eigenlijk maar acht

personen kon bevatten, goed en wel vrij was van de takels.

Het was duidelijk te zien, hoe degenen die zich een plaats hadden weten te veroveren, drie of vier ongelukkigen, die de sloep dreigden te doen zinken door hun gewicht, overboord wierpen, of met de roerriemen op het hoofd sloegen, opdat zij het dolboord zouden loslaten, waaraan zij zich met wanhopige kracht schenen vast te klemmen.

Eindelijk wist de boot zich vrij te maken, en buiten de kolk te geraken, veroorzaakt door het snelle zinken van het motorjacht.

Wanhopig begonnen de schipbreukelingen te roeien, om zich van de noodlottige plek te verwijderen.

Zij bevonden zich toen nauwelijks een mijl van de kust.

Reeds konden zij zich wanen in veiligheid te zijn, toen opnieuw het snelvuurkanon zich deed horen.

Een granaat viel op een halve kabel-lengte afstand van de boot in het water. Nog wanhopiger, nog woester, rukten de mannen aan de riemen.

Ten tweede male rolde de donder van het geschut over de golven.

De tweede granaat trof de sloep midscheeps. Zij spleet als het ware in tweeën. En alles verdween, sloep en bemanning, in een warreling van schuim, rondvliegende stukken hout, en de ontzaglijke rugvinnen van monsterachtige haaien, die eensklaps van alle kanten waren komen opdagen...

HOOFDSTUK III

DE LANDING

De drie mannen en het meisje hadden bijna tegelijkertijd een kreet van ontzetting en afschuw doen horen, toen zij de machteloze getuigen moesten zijn van dat verschrikkelijke schouwspel dat zich binnen zulk een korte tijd had vol-

trokken.

Het gelaat van Raffles leek uit marmor gehouwen, en het was verschrikkelijk om aan te zien, toen hij met half verstikte stem sprak:

— O, zij zullen er voor boeten, dat

zweer ik. Zij zullen het betalen, en met woekerrente.

Henderson, sidderend over het gehele lichaam, was op zijn knieën neergezonden en het leek alsof hij bad, terwijl zijn gehele, machtige lichaam schokte, en hij zijn grote handen krampachtig in elkander geslagen had. Wat Aïda betreft, het meisje had op verre afstand toegekeken, zonder een enkel woord te spreken, en nu leunde zij, half bewusteloos, tegen de rots, vervuld van afgrijsen.

Raffles was de eerste die weer tot zich zelf en tot het besef van de toestand kwam.

Hij had gezien hoe het kaperschip de kust langzaam nog wat naderde, tot verder gaan onmogelijk werd, en toen had zijn scherp oor de klank opgevangen van het gangspil, dat in beweging wordt gebracht, en het ratelende geluid van de ankerkettingen door de kluisgaten.

Het was duidelijk, de kaper ging voor anker, en zeker niet voor lang, anders zou hij gewis deze gevaarlijke ankerplaats niet hebben gekozen, maar liever om het eiland zijn heengevaren, om de kleine, natuurlijke haven op te zoeken, een soort diepe kreek op de westelijke kust van het eiland gelegen.

— Breng snel de schat in de rotspleet, beval Raffles kortaf. Ik geloof dat zij gaan landen.

Zonder een woord te spreken, gehoorzaamden de beide mannen, terwijl Raffles, die een schuilplaats gezocht had achter een der klippen, het vaartuig in het oog hield.

De kaper had zes sloepen aan boord, en bovendien nog een jager, die boven de achterspiegel hing.

Al die boten werden uitgezet, op de jager na, en werden bemand met acht tot tien manschappen. Over twee der boten werden de gevangenen verdeeld. Zij werden neergelaten, de roeiers grepen de riemen, en de sloepen kwamen recht aanhouden op de plek, waar Raffles en zijn vrienden zich bevonden.

Binnen een kwartier zouden zij de kleine inham zijn binnengelopen, waar

het strand zacht gloeiend in zee afdaalde.

Maar reeds hadden Henderson en Brand de kisten en dozen veilig in de rotsspleet gebracht en die zorgvuldig met los gesteente en struikgewas aan het oog onttrokken.

— Hiermede moeten wij voorlopig volstaan, zei Raffles ernstig. Wij hebben nu aan andere dingen te denken. Wat zoëven geschiedde, dat kon geen sterfelijk mens voorkomen, maar wij zullen alles in het werk stellen, althans het leven van die zes ongelukkigen te redden, en die laffe schurken naar behoren te straffen. Het ergste is, ik geloof niet eens, dat het louter Chinezen of Maleiers zijn, maar Europeanen.

— Zij zullen binnen tien minuten hier zijn, Edward. Als zij de vliegmaschine in het oog krijgen... begon Brand.

— Wij zullen het toestel laten waar het is, tot het uiterste ogenblik, Charles. Gelukkig is het niet zo gemakkelijk te zien van de plek, waar de boten waarschijnlijk zullen landen. Maar wij zelve moeten ons terugtrekken, hoe eerder hoe beter, voor zij ons gezien hebben.

— Zonder dat ontuig op een lading lood te onthalen, mylord? riep Henderson uit, die bijna niet in staat was zich te beheersen.

— Je behoef niets te vrezen, James, ik zeg je nog eens, dat die ellendelingen loon naar werken zullen krijgen, antwoordde Raffles kortaf. Het zou echter gelijk staan met zelfmoord, thans te willen gaan vuren. Er komen nu wel zestig mannen hierheen, natuurlijk allen gewapend, en al stellen wij ons nog zo goed op, zij zullen ons in het oog krijgen, en ons door hun overmacht verpletteren. Uitstel is geen afstel; laten zij maar eerst aan land komen. Wij zouden bovendien misschien de gevangenen kunnen raken, of de zeeroovers zouden in hun woede de ongelukkigen op slag kunnen doden, en dan waren wij niets verder gekomen. Kom gauw mee, voor het te laat is.

Ook Aïda scheen instinctmatig te begripen, welk gevaar er dreigde, en dicht naast Raffles sloop zij als een lenige panterkat door het lage kreupelhout,

zonder dat de doorns en de snijdende kanten der wilde bessenstruiken haar in het minst schenen te deren.

Spoedig hadden zij de gordel van heuvelen bereikt, zochten een doorgang, vonden een soort bergpas in miniatuur, trokken er door, en zouden de laagvlakte betreden, waar de machine te wachten stond, toen Raffles zich tot Brand wendde, en tot hem zei:

— Jij kunt het hardst lopen, en je bent ook de kleinste van ons. Keer terug, zoek je een goede observatiepost, vertoon je vooral niet, want bedenk dat ons behoud en dat van de ongelukkige gevangenen van jouw voorzichtigheid zal afhangen, en kom ons dan melden wat de schurken uitrichten. Wanneer je gelooft, dat ze voornemens koesteren zich naar de laagvlakte te begeven, dan kom je ons natuurlijk inlichten, zo snel je benen je maar willen dragen.

Brand knikte, zonder iets te zeggen, hij keerde op zijn schreden terug, na zijn geweer aan Henderson te hebben gegeven, daar het wapen hem toch maar tot last zou zijn, en dat hij toch niet zou mogen gebruiken.

Als een gems van klip tot klip springend steeg hij hoger en hoger, tot hij bijna de top van de heuvelkling bereikt had.

Hij had nu een ver uitzicht, aan de ene zijde, achter zich, tot aan het andere uiteinde van de laagvlakte, de natuurlijke prairie, in het midden waarvan de vliegmaschine als een sierlijke libel rustte en aan de andere kant, voor zich, een groot gedeelte van de zee, en het dreigende, stil voor anker liggende kaperschip op een afstand van omstreeks een halve mijl, en reeds zeer dicht bij de kust de zes sloepen, die een gunstige ligplaats schenen te zoeken.

Die plek was hoogstens een kwartier lopens, over een vlak terrein, verwijderd van het punt, waar Brand thans een schuilplaats had gezocht. En duidelijk kon hij alle bewegingen der zeerovers volgen door gebruik te maken van zijn prismakijker.

Geweren hadden er maar enkelen. Het was duidelijk dat zij niet in het minst verwachtten, van deze wapens gebruik

te moeten maken. Klaarblijkelijk kenden zij het eiland, en dat moest een gelukkige omstandigheid worden geacht, want wie weet, zou de nieuwsgierigheid hen hebben kunnen drijven, eens een kijkje te gaan nemen aan gene zijde van de gordel van heuvels, die het eigenlijke strand afsloot van het binnenste van het eiland.

De zeeschuimers schenen het op dit oogenblik zeer druk te hebben en tamelijk opgewonden te zijn, want zij gebardeerden heftig en schenen het over een of andere zaak niet met elkander eens te zijn.

Eindelijk lagen de boten stil.

De ontscheping begon.

Een stomp tegen de schouders deed de gevangenen opstaan, en zij waren verplicht over boord te stappen, en door een halve voet water naar de kust te waden. Een der mannen in het wit scheen het jonge meisje te willen helpen, dat half bewusteloos van schrik en ontzetting scheen te zijn, maar hij werd ruw van haar afgetrokken, een der zeerovers tilde haar als een veertje op en droeg haar, terwijl zij zwaar in zijn armen hing, naar het strand.

Enkele minuten later hadden allen voet aan land gezet, met uitzondering van de zes mannen, die waren achtergebleven om de sloepen voor afdrijven te beschutten.

Brand zag hoe er enige voorwerpen op het strand werden gegooid, en wel enigszins tot zijn verwondering meende hij daarin tentzeilen en palen te herkennen, enig keukengereedschap en een paar geweren.

— Wat is dat nu? mompelde hij voor zich heen. Zijn zij van plan om hier te kamperen? Waartoe? Maar stil eens, het waren maar twee tenten, geloof ik. Misschien zijn zij voornemens de gevangenen hier achter te laten. Ik begrijp echter niet wat daarvan het doel zou zijn, tenzij zij van plan mochten wesen...

Vastberaden verliet Brand zijn schuilplaats, en sloop zo vlug hij kon voort temidden der rotsblokken, in de richting van de landingsplaats.

Nu en dan keek hij door een opening

in het groen, en hij zag dat de zee-schuimers reeds bezig waren de tenten op te zetten aan de voet van dezelfde reeks lage rotsen, waar Raffles zoëven zijn schatten in een der grootste rots-spleten had verborgen.

— De zaak begint ingewikkeld te worden, bromde hij. Maar ik moet nog verder gaan.

Hij maakte een kleine omweg, ten-einde ter zijde van de plek te komen, waar de kerels geland waren, en het gelukte hem zo dicht bij te komen, dat de wind nu en dan flarden overbracht van woorden en gehele zinnen.

Hij ging zo ver als hij maar durfde, tot hij zich kon verschuilen achter een ontzaglijk rotsblok, dat slechts op een klein grondvlak steunde, en maar een flinke duw scheen te behoeven, om zich daarvan los te maken.

Brand huikte er achter neer, boog wat struikgewas terzijde, en loerde er door heen.

Hij keek nu schuin van boven neer in wat men het kamp zou kunnen noemen. Op nauwelijks dertig meters afstand verrezen nu twee linnen tenten, blijkbaar al menigmaal gebruikt, van waterproof linnen en die zodanig waren opgezet, dat de rotsen hen aan een zijde beschermden en de zeewind er niet in doordringen kon aan de voorzijde. Zij stonden omstreeks vijf meter van elkaar verwijderd. De ene was waarschijnlijk voor de beide vrouwen, de andere voor de vier mannen bestemd.

Wat verderop stonden de gevangenen bijeen, omringd door veertig of vijftig welbewapende zeerovers.

Door zijn kijker kon Brand ongestoord hun gelaatstrekken waarnemen.

Het meisje scheen troost te hebben gezocht in de armen van een oudere vrouw, en een enkele blik was voor de jongeman voldoende, om hem te doen zien, dat zij moeder en dochter waren. Het meisje kon omstreeks twintig of twee en twintig zijn. De vrouw was misschien vijf en veertig, maar nog slank en rijzig en met een trotse uitdrukking op het van wilskracht getuigende gelaat. Van de vier mannen waren er drie ver boven de middelbare leeftijd, grij-

zend reeds, maar de vierde was jong, zeker nog geen dertig jaar, flink gebouwd, en met een prettig open gezicht. Het was duidelijk te bemerken, dat hij al het mogelijke in het werk moest stellen om zich te beheersen, om zich niet in blinde woede op die troep lafhartige moordenaars te werpen, die koelbloedig de gehele bemanning van het jacht in de dood had gejaagd, uit vrees dat een enkel overlevende het afschuwelijk geheim mocht verraden.

Wat de zeerovers betreft, het was een verzameling van het gemeenste gespuis, dat Brand nog ooit bijeen had gezien.

De aanvoerder was een kerel als een boom, bijna zes voet lang, met een stierennek, en het bleek dat hij op dat ogenblik juist een soort toespraak was begonnen, gericht tot de vijf in het wit geklede mensen.

— En luister nu eens goed, Hobson Smith, zo sprak hij, met een stem, zo luid en dreigend, dat Brand hem duidelijk kon verstaan.

— Je hebt nu je lot in je eigen handen. Wil je de weg opgaan van je bemanning, zoals je verkiest, maar dan komt jouw dood, die van je vrouw en je dochter, van haar verloofde, en van je rijke vriendjes, alleen op je eigen hoofd neer. Je zult dus wel eieren voor je geld kiezen. En zet nu goed je oren open, en vergeet het niet. Je zult nu onmiddellijk een chèque schrijven ten bedrage van een half millioen dollar. Je bent rijk genoeg, dat weten we, en je bankiers zullen het bedrag gemakkelijk aanstonds kunnen uitbetalen. Je twee vrienden Douglas Barrymore en Philip Moore, doen, ieder voor zich, hetzelfde. Dat is anderhalf millioen. En wat deze jonge snuiter betreft, die het erop gezet heeft met je mooie dochter te trouwen, en die tenminste zijn ogen niet in zijn zak heeft, want het is een verduiveld mooie meid, die komt er af met een chèque van twee honderdduizend.

Bij de laatste woorden had een gemeen lachje om de dikke lippen van de aanvoerder gespeeld, naar zijn brede kaken en laag voorhoofd te oordelen een Ier, en alleen een smekend gebaar van Alice Hobson Smith had de jonge man

kunnen weerhouden, zich op de kereel te werpen.

Deze mat hem met een minachtende blik en ging schouderophalend voort:

— Jullie hebben je chèqueboek, jullie hebben je gouden vulpenhoudertjes, je hebt maar te schrijven. Nu zou zich het geval kunnen voordoen, dat jullie weigerden. Ja, wat zal ik je zeggen, dan zouden er rare dingen kunnen gebeuren.

Bijvoorbeeld, ik neem maar eens aan, jullie zouden met zijn zessen, stevig aan elkaar gebonden, in een van de sloepen kunnen worden gezet, we zouden die sloep tot vijf mijlen in zee kunnen trekken, en daar zou ineens de prop uit de bodem kunnen springen, of geslagen kunnen worden. Zulke ongelukken gebeuren. Dan zou het water natuurlijk snel binnenstromen, maar toch ook alweer niet al te snel, om de grap te gauw te doen eindigen. Dat het er van haaien krioelt, nu, dat hebben jullie zelf kunnen waarnemen. Die lieve diertjes zullen er wel gauw op afkomen en...

Een gil deed hem ophouden. Alice, doodsbleeke, was in zwijm gevallen.

Haar vader trad op haar toe, streelde haar zacht over het voorhoofd, en zei, zonder de schurk, die met een grijns lach naar haar keek, aan te zien:

— Wij zullen de chèque tekenen, Mac Millan.

— Dat vermoedde ik wel, hernam de Ier met een kort lachje. Maar, je neemt me zeker niet kwalijk, als ik mijn voorzorgen neem. Begrijp je nu waarom ik je hier heb gebracht? Jullie geeft me je chèque mee; wij vertrekken direct naar New York, waar we binnen drie weken kunnen zijn, we innen je chèques, en als alles goed van stapel loopt, waaraan ik niet twijfel, dan telegraferen we een dag later naar de Engelse autoriteiten op Keeling, die jullie dan kunnen komen bevrijden. Is dat geen prachtig plan? Je zult het hier niet zo kwaad hebben, maar wegkomen kunnen jullie niet. Zelfs dat jonge ventje, dat er nogal sportief uitziet, zal het wel uit zijn hart laten, van eiland tot eiland te zwemmen. Een vlot maken gaat ook niet, want het hout van de bomen hier is ijzerhard, en we zullen wel zorgen, dat er geen bijlen of

andere gereedschappen bij jullie achterblijven. Heb je wat te koken, dan kun je dat doen op een vuur van takken. Daar in die kist zijn blikjes met verduurzaamde levensmiddelen, en bovendien laten we drie geweren bij jullie achter, dat is voor ieder één, behalve voor die oude hofjesjuffrouw in een mansbroek gestoken, die toch te kippig is om een muis van een nijlpaard te onderscheiden. Hij heeft er niets aan, en jullie moeten hem maar een handwerkje geven.

Dit laatste was bedoeld op de bijna zeventigjarige Douglas Barrymore, die inderdaad zeer slecht van gezicht was en van een schietwapen al heel weinig nut zou hebben.

— Met die geweren kunnen jullie jacht maken op wat hier te vinden is, maar ik zeg je vooruit, dat het niet veel zaaks is. Misschien een paar aardvarkentjes, een enkele vogel, maar die zijn een beetje tanig. Maar jullie zijn toch allemaal zo vetgemest, dat een paar weken vasten je geen kwaad zal doen. Baden zou ik jullie afraden, tenzij bij laag water, en dan binnen de rand van de eerste klippen, want die haaien komen, als ze honger hebben, tot op een kabel-lengte van de kust. Wat verderop is een klein beekje, dat jullie drinkwater kan verschaffen. En schrijf nu maar gauw jullie chèque, wij hebben haast om de millioentjes binnen te halen. Dan is dit mijn laatste slag geweest en Mac Millan kan van zijn rente gaan leven. En ik geloof te mogen zeggen, dat geen enkele piraat vóór mij nog ooit in een enkele haal zoveel goudvisjes in zijn net heeft getregen.

Zonder ook maar aan verzet te denken, haalden de mannen zwijgend hun chèqueboek te voorschijn, en terwijl de bandieten scherp toekeken, vulden zij snel de langwerpige papiertjes in, die tezamen zulk een reusachtig bedrag vertegenwoordigden, alleen maar krachtens een handtekening.

Brand had bijna geen woord verloren van alles wat Mac Millan had gezegd. Hij was te lang in New York geweest om de namen niet te kennen van althans drie van de mannen, die daar nu

als gevangenen stonden, in de macht van een wrede zeeschuimer. Hobson Smith zowel als Moore en Barrymore behoorden tot de hoogste geldadel van New York, ja van de gehele Unie, en een millioen dollar betekende voor hen niet zo heel veel. Voor de een, verdienen tienduizenden arbeiders ongeveer tachtig millioen dollar per jaar, voor de tweede liepen honderden treinen in zeven of acht westelijke staten, en de derde was een mijnheer, zoals er in het gehele land nauwelijks een tweede

viel aan te wijzen en die daarenboven vier of vijf grote filmondernemingen mede controleerde. Wat Malory betreft, Brand meende zich flauwtjes zijn geëlaat te herinneren. Denkelijk had hij het in een of ander sportblad gezien, als koning van het golfveld of van de tennisbaan. Hij moest ook zeer rijk zijn, dat hij zonder bezwaar chèques van tweehonderd duizend dollars kon uitschrijven, al ging het dan ook om zijn hachje.

HOOFDSTUK IV

HET VELDTOCHTPLAN

Mac Millan had de vier chèques uit de handen van zijn gevangenen aangenomen en bekeek ze met de grootste aandacht. Hij gaf ze toen in handen van de man, die naast hem stond, met een bleek, gluiperig vossengezicht, en zei met ruwe scherts:

— Vooruit, mijnheer de geleerde, jij bent bankier geweest in je goeie dagen, en jij hebt verstand van de zaak. Zijn de papertjes in orde?

De aangesprokene bekeek de chèques slechts een ogenblik, vestigde toen zijn geelgroene ogen beurtelings op de vier mannen, en zei iets, dat Brand niet kon verstaan, maar de chèques schenen goed in orde te zijn, want Mac Millan nam ze hem weer af, vouwde ze zorgvuldig op, ontknoopte zijn vest, nam uit een binnenzak een kleine portefeuille, sloot de kostbare papieren erin, deed het vest weer dicht, daarover zijn buis, en zei toen eindelijk, met een grijnslach op de plaats kloppend waar zich het fortuin bevond:

— De aap is binnen. En nu zullen wij maar afscheid van jullie nemen en je het beste toewensen. En laat het je een les zijn, om voortaan uit de buurt te blijven van de oude Mac. Jullie allemaal, behalve dat lieve kind. Ik heb het

nog niet zo opgemerkt, maar het is een bliksems knappe meid.

Hij was een paar schreden naar voren geschreden en keek Alice, die weer was bijgekomen en sidderend terugweek met een lelijke uitdrukking in zijn zwarte ogen een ogenblik onderzoekend aan. Toen strekte hij zijn arm uit en streek haar met een hinnikend lachje onder de kin.

Dat was meer dan Armand Malory kon verdragen. Met een doffe kreet, sprong hij op de aanvoerder toe.

Maar hij had met een al te krachtige tegenpartij te doen. Mac Millan balde zijn ijzerharde vuist en in zijn dolle drift liep Malory tegen die vuist aan, die hem tegen de kaak trof en hem velde.

— Wees maar blij, dat ik het daarbij laat, zei Mac Millan met een lage stem, terwijl hij neerkeek op de jongeman, die daar aan zijn voeten lag uitgestrekt. Mac laat zich niet graag in de wielen rijden, onthoud dat. En als de meid me bevalt, dan bevalt ze me. Begrepen? Ik houd wel van dat soort blond.

Hij wierp het meisje nogmaals een blik toe, die haar deed verbleken en haar hoofd aan de borst van haar vader deed verbergen, die zich met moeite

wist te beheersen, en toen klonk luid het bevel:

— Klaar om te vertrekken, jongens. In de boten. Morgenochtend varen we weg.

— Morgenochtend pas, riep er een uit de troep. Waarom vanmiddag niet, kapitein? Dat was toch het plan?

— Dat was het plan, maar ik ben van inzicht veranderd, antwoordde Mac Millan langzaam. Op een halve dag vroeger of later komt het niet aan, het weer is mooi en wij liggen daarginds zo veilig als in Abraham's schoot. Maar wat ik zeggen wil, neem die kistjes met munitie maar zolang weer mee; die hebben ze vandaag niet meer nodig. Morgenochtend zullen wij ze aan land zetten.

Men was bij de troep blijkbaar niet gewend, de bevelen van de aanvoerder te weerstreven.

Een paar mannen namen de withouten kistjes met geweerpatronen op, droegen ze weer in een der boten, en de inscheping had snel en ordelijk plaats.

Alice had zich jammerend naast Armand op de grond geworpen en hette het bloed, dat hem uit de mond vloeide. Hij sloeg juist weer de ogen op, trachtte te glimlachen en zei iets, dat Brand onmogelijk kon verstaan, evenmin als hetgeen de drie oudere heren thans met elkander bespraken.

Hij had overigens genoeg gezien.

Raffles had hem geen andere opdracht gegeven, hij dacht er dus niet aan, zich te vertonen, maar keerde ongezien terug naar de laagvlakte.

Raffles en Henderson, en de kleine Afrikaanse, stonden dicht bij de vlieg-machine, de twee mannen hielden het geweer aan de voet, gereed om aanstonds te kunnen vuren als het nodig was, maar toen zij Brand bedaard zagen komen aanlopen, traden zij hem tegemoet. Brand deelde in korte woorden mede wat er zoëven was voorgevallen en Raffles vertaalde het glimlachend voor de nieuwsgierige Aida.

Hij wreef zich een ogenblik peinzend over de kin, en zei toen nadenkend:

— Wat betekent het, dat die Mac Millan zijn vertrek tot morgenochtend uit-

stelt? Het moet toch voor hem van belang zijn, zo gauw mogelijk zee te kiezen.

— Dat heb ik mijzelf ook afgevraagd, Edward, zei Brand.

— En je zegt, dat hij de munitie weer aan boord van zijn eigen schip liet brengen?

— Ja, morgenochtend zouden zij de kistjes terugkrijgen.

— En dat meisje? Is zij knap?

— Een schoonheid.

— Dan schuilt hier een gemene streek achter. Die Mac Millan voert iets in zijn schild. En zonder minutie zijn zijn slachtoffers natuurlijk machteloos. Maar toch acht ik het een gelukkige omstandigheid, dat hij dat vertrek heeft uitgesteld, want ik vraag mij af, hoe wij die bandieten hadden moeten beletten, zee te kiezen.

— Wij hadden het volstrekt niet kunnen beletten, Edward, meende Brand. Wij hadden er misschien acht of tien van kunnen neerleggen en de rest zou het schip hebben bereikt.

— Het was dan ook mijn plan geweest, hernam Raffles aanstonds met de vlieg-machine op te stijgen en de kaper niet meer uit het oog te verliezen tot op het tijdstip, dat ik een of andere oorlogsbodem zou ontdekken, die ik dan dadelijk zou kunnen inlichten. Die zou dan jacht op de kaper hebben gemaakt, en de bandieten zouden hun lot niet zijn ontlopen. Thans verandert echter de zaak, en wij hebben de gehele nacht voor ons.

— Wat ben je voornemens te doen?

— Dat zal voor een groot deel van de omstandigheden moeten afhangen. Ik zou wel eens een kijkje willen nemen aan boord van die kaper, waar zich waarschijnlijk een grote buit bevindt.

— Om te beginnen drie miljoen dollar aan chèques, riep Brand uit.

— Aan dat geld zou ik nooit kunnen raken, Charles, hernam Raffles ernstig. Het zou mij een gruwel zijn, de gedachte, geld te roven van die lieden, die zulke verschrikkelijke ervaringen hebben opgedaan, wie zij dan ook mogen zijn. Maar het is een heel andere zaak met de overige buit. De schurken hebben

misschien een langdurige strooptocht achter de rug, en wat ik aan boord van het schip vind, dat eigen ik mij toe.

— We zijn er nog niet, zei Brand droogjes. Er zijn ongeveer tachtig man aan boord, en om des nachts daarheen te zwemmen, terwijl de zee krioelt van de haaien...

— Van haaien heeft men nooit iets te duchten, zodra de duisternis is gevallen, Charles. Dan rusten die monsters op de bodem der zee, want zij kunnen slechts gebrekkig zien, en alleen overdag hun prooi bespeuren.

— Dat mag zo zijn, maar het denkbeeld heeft toch weinig aanlokkelijks. Ik zou mij, bijvoorbeeld, vertrouwd kunnen maken met de opvatting, dat een van die haaien aan slapeloosheid lijdt en aan de oppervlakte eens een luchtje wil komen scheppen.

— Dat zou ik er op moeten wagen, hernam Raffles kortaf.

— Jij alleen? riep Brand verschrikt uit.

— Natuurlijk. Eén man is voldoende de toestand daar op te nemen.

— Je kunt het toch niet in ernst menen, om het tegen tachtig man op te nemen?

— Dat hangt er van af. Verdeel en heers was de zeer bekende leuze van een bekend Romeins Keizer, die niet tot de domsten behoorde. Bovendien weten zij volstrekt niet dat wij hier zijn, en wij hebben dus het grote voordeel van de verrassing. Wanneer wij er in konden slagen, eerst die gevangenen in veiligheid te brengen en dan hun schip te doen zinken...

— Midden in zee? Wil je tachtig mannen als aas aan de haaien geven, Edward? riep Brand uit.

— Deden zij hetzelfde niet met hun slachtoffers? hernam Raffles nijdig. Verdienen zij enig medelijden? Maar hun schip ligt niet midden in de zee; het zou nauwelijks zover zinken, dat het dek met de golven gelijk kwam en alleen bij vloed zouden slechts de masten boven het water uitsteken. Zij hebben sloepen, en zij zouden zich dus in veiligheid kunnen brengen. Maar ook dat zal ik beletten. Want nu zij niet aan-

stonds vertrekken, Charles, hebben wij alle gelegenheid de autoriteiten op Keeling in te lichten. Het is waar dat de bewapende macht daar gering is, maar ze zijn dan toch voldoende om die troep schurken in verzekerde bewaring te nemen.

— Bewapend en wel?

— Als hun schip snel zinkt, zullen zij waarlijk wel aan andere dingen denken dan aan hun revolvers en geweren. Bovendien wordt er vannacht natuurlijk zwaar gedronken, om hun overwinning te vieren.

— En wat doen wij, als de soldaten of de beambten van Keeling komen?

— Vertrekken, antwoordde Raffles laconiek.

Brand schudde het hoofd, en stond enige tijd in gedachten.

Hij begreep volstrekt niet wat Raffles eigenlijk wilde.

Toch zag hij wel in, dat het schier onmogelijk zou zijn, de strijd met drie gewapende mannen aan te binden tegen die troep gewetenloze schurken. Maar daar viel hem in dat de geweren bij de gevangenen waren achtergelaten. Misschien waren hun eigen patronen op die wapens te gebruiken. In dat geval zou, ten minste wanneer die oude heren een geweer konden hanteren, de kleine legermacht juist verdubbeld zijn. Het was echter niet waarschijnlijk, dat men Hobson Smith, Barrymore en Moore kon beschouwen als soldaten, aan wie men werkelijk iets had. Met de jonge Malory was het iets anders. Die zou wel in staat zijn voor zijn leven en dat van zijn meisje te vechten.

Raffles, die een ogenblik in gedachten had gestaan, hernam nu:

— Ja, dat is het beste wat wij kunnen doen; Henderson kan alleen met de vliegmaschine naar Keeling gaan, natuurlijk niet voor de schemering is aangebroken, want als de bandieten onze machine zien opstijgen zou natuurlijk alles verloren zijn. Niet alleen zouden zij dadelijk hun gevangenen om hals brengen, uit vrees voor verraad, maar zij zullen ook het gehele eiland afzoeken, daar zij zich de vraag zullen stellen, wat aviateurs hier wel te zoeken konden heb-

ben op een volkomen onbewoond eiland, waar zij toch zeker geen benzine of olie dachten aan te treffen. Misschien vinden zij onze schatten, en, ik blijf er bij, wij kunnen vóór het vallen van de duisternis niets doen.

— En moet Henderson zich persoonlijk bij de autoriteiten op Keeling gaan melden?

— Natuurlijk niet. Hij moet met zijn machine buiten het gezicht blijven, zoveel hij maar kan, en dan telefonisch de politie op de hoogte stellen. Hij kan dat ook door een ander laten doen, als het maar gebeurt.

— Luister eens, Edward, ik geloof, dat wij ons veel moeite zouden kunnen besparen, hernam Brand. Waarom zouden wij al die omslag maken, terwijl het zo gemakkelijk zou zijn, de schurken in handen te krijgen.

— Op welke wijze dan?

— Op de volgende: Wij weten dat zij nu gauw met hun schip naar New York willen vertrekken, en daar de chèques innen. Wij echter kunnen de afstand gemakkelijk in minder dan twee dagen afleggen. Wat hebben wij dus anders te doen, dan daarheen terug te vliegen, en de politie in te lichten, opdat deze aanstonds kan zorgen voor een paar welbewapende douaneboten, die het kaperschip reeds buiten de smokkelgrens kunnen aanhouden?

— Wel, over dat plan heb ik natuurlijk ook mijn gedachten reeds laten gaan zei Raffles glimlachend. Er zijn inderdaad aanlokkelijke kanten, maar je vergeet twee belangrijke zaken. Ten eerste is die schurk van een Mac Millan voornemens hier vannacht terug te keren met een doel dat wij nog niet goed kennen, maar dat weinig goeds schijnt te beloven. Ten tweede bevat de kaper stellig een grote hoeveelheid goud en andere kostbaarheden, waarvan ik mij gaarne zou willen meester maken, en die mij natuurlijk zullen ontgaan, wanneer ik het schip laat vertrekken. Ten derde is het niet onmogelijk, dat de kapitein niet rechtstreeks naar New York vertrekt, maar, bijvoorbeeld, naar Halifax op New Foundland, en alleen of met een paar vertrouwde makkers per

spoor verder reist, teneinde de chèques te gaan innen.

— Maar wij zouden toch de banken kunnen inlichten, Edward. Zij zouden toch onmiddellijk worden gearresteerd.

— Ongetwijfeld, maar de anderen zouden lont ruiken, er met het schip weer vandoor gaan, en aldus hun gerechte straf ontlopen. Ik geloof dat mijn plan het beste is, want het laat het minst aan het toeval over.

— En wat zullen wij doen in afwachting dat de duisternis valt?

— Alles in gereedheid brengen voor de verdediging, en als het moet zijn ook voor de aanval. Het is volstrekt noodzakelijk, dat wij een wachtpost plaatsen boven op de uiterste gordel van rotsen, teneinde het kaperschip in het oog te houden, want wij moeten rekening houden met de mogelijkheid, dat een kleine troep weer aan land gaat, om water in te nemen, om te jagen, uit louter verveling misschien, en dan onze vliegmaschine ontdekken. Je begrijpt wel dat de gevolgen daarvan zeer noodlottig voor ons zouden kunnen zijn. Ik zou je dus willen verzoeken, Charles, je gunstige uitkijkpost weer te gaan innemen, maar nu een beetje meer naar de zijde van de berg, zodat jij het schip en het kamp der gevangenen kunt zien, maar wij tevens jou in het oog kunnen houden. Je bent dan als het ware een schakel, een « verbindingsofficier » zoals het in de oorlog heette.

Zodra je maar iets bizonders opmerkt, geef je een sein, het gewone vlaggensein van onze marine, dat wij allen kennen, met behulp van je zakdoek. Zorg dat je daarbij niet verrast wordt. Alleen in gevallen van dringende nood mag je van je vuurwapen gebruik maken. Neem een verrekijker mee. Wij zouden meegaan als het niet noodzakelijk was, de machine te blijven bewaken. Want zij konden het wel eens in hun hoofd krijgen met een of meer sloepen een eind om de kust heen te varen, elders aan land te gaan, om er te gaan jagen en dan zouden zij misschien plotseling komen opdagen op een plek, waar wij hen het allerminst zouden verwachten. Zij schijnen goed de weg te kennen op het

eiland, en hier al vaker geweest te zijn, wie weet met hetzelfde doel. Dan is het ook geen wonder, dat het hier krioelt van bloeddorstige haaien, want die monsters hebben een zeer goed geheugen.

— O, zwijg, riep Brand vol afschuw. Ik huiver nog als ik denk aan dat verschrikkelijke schouwspel. Hoe lang moet ik daarginds blijven?

Raffles raadpleegde zijn polshorloge en antwoordde toen:

— Laten wij zeggen tot het ogenblik van de lunch. Dus over twee uren. Henderson zal je dan komen aflossen, na zelf gegeten te hebben.

— Maar moeten wij ons in het geheel niet vertonen aan die ongelukkige gevangenen, en hen moed inspreken?

— Dat moeten wij van de omstandigheden laten afhangen. Zijn ze op dezelfde plek gebleven, dan zal het moeilijk vallen, ons bij hen te voegen, zonder dat het op het kaperschip gezien wordt. En dat moet tot iedere prijs worden vermeden. Maar gaat een dunner met zijn geweer op zoek naar enig wild, en komt hij jouw richting uit, dan kun je hem wenken, en zeggen dat er hulp in de nabijheid is, ten minste wanneer je dit kunt doen zonder gevaar voor de gehele onderneming.

— Goed begrepen, Edward. Wees zelf voorzichtig, en stook maar geen vuur, de rookpluim zou ons kunnen verraden. Het is volkomen windstil, en tot op mijlen afstand zou men die rook kunnen zien.

— Maak je maar niet bezorgd. Aïda, Henderson en ik zullen het wel stellen zonder warm voedsel. En wij zullen onze tijd nuttig besteden door de vlieg-machine nog eens duchtig na te zien.

De beide vrienden namen afscheid met een krachtige handdruk. Brand wierp zijn geweer over de schouder, knikte het kleine Afrikaanse meisje vriendelijk toe, begaf zich toen weer op weg, en klauterde als een gems tegen de rotsen op, nu en dan omziende, teneinde zich er van te vergewissen, dat hij zichtbaar bleef voor de achtergeblevenen.

Niet zonder enige moeite vond hij tenslotte een hoger gelegen plek, die gunstig was voor zijn doel, want hij

kon niet alleen aan de ene kant het kampement der gevangenen, de kreek, de klippen daarvoor en het kaperschip overzien, maar ook dat gedeelte van de vlakke, waar de vlieg-machine geparkeerd stond. Als heel kleine poppetjes zag hij Raffles en Henderson zich rondom de «Typhoon» bewegen, terwijl de kleine Aïda bezig scheen te zijn met het gereedmaken van de eenvoudige maaltijd.

Door zijn kijker kon Brand goed zien wat er op het dek voorviel. Er liepen wat mannen heen en weer, maar van een bepaalde wachtpost viel niets te bespeuren. Toch was het schip niet geheel en al onbewaakt, want op de onderste ra van de grote mast was een man gezeten, die blijkbaar in opdracht had uit te kijken naar eventuele politievaartuigen, die door een toeval in deze wateren mochten zijn gebracht.

Mac Millan was ongetwijfeld een man van orde, want aan alle vier de snelvuurkanonnen poetste met grote ijver een zeeschuimer, alsof het kaperschip koninklijk bezoek te wachten had. Alle boten hingen in de davits, en de kapitein scheen er geen ogenblik aan te denken die namiddag nog aan land te gaan.

Toen wendde Brand zijn blikken naar omlaag, naar de kust, daar, waar de tenten waren opgeslagen.

Hij zag de vier mannen op een groepje bij elkaar staan, en blijkbaar ernstig met elkander beraadslagen. Allen hadden zich van hun witte, flanellen colberts ontdaan, en wat zij thans nog aan hadden, wees erop, dat zij niet hadden stil gezeten in die tijd. Zij schenen wat dood hout te hebben verzameld, dat op een grote hoop aan de landzijde van een der klippen was opgestapeld, en een en ander aan de tenten te hebben veranderd. Brand was zo dichtbij, dat hij zijn kijker feitelijk niet behoefde te gebruiken en door te schreeuwen had hij zeker de aandacht van die mannen kunnen trekken.

Hij dacht er reeds over om dit te doen, toen zijn aandacht getrokken werd door een geheel ander schouwspel, waarvan hij eerst weinig begreep.

HOOFDSTUK V

DE AVOND VALT...

Op ongeveer een halve kilometer afstand verhief zich uit zee een reeks lage klippen, van een grillige vorm, die langzamerhand droog kwamen, want het tij liep terug. Het zou niet lang meer duren, of zij zouden niet langer door het water omspoeld worden.

En nu meende Brand menselijke gedaanten te zien, die zich voorzichtig van klip tot klip bewogen, tot aan de knieën door de zee wadend. Dan klommen zij weer op een dichter bij het land gelegen rots, schenen opnieuw de diepte te peilen, en gingen dan behoedzaam verder.

Snel bracht Brand zijn kijker voor het oog en tuurde er door.

Het waren drie mannen en een vrouw die daar zo voorzichtig een weg zochten tussen de klippen en het land trachtten te bereiken. Wellicht vreesden zij nog voor de haaien, ofschoon die nooit zover komen. Brand herkende aan het witte pak de kok van het Amerikaanse jacht, terwijl de anderen waarschijnlijk matrozen zouden zijn en de vrouw een kamenier. Hij begreep onmiddellijk dat zij de enige overlevenden moesten zijn van de vreselijke ramp, die de gehele bemanning had getroffen, en zich waarschijnlijk zwemmend hadden weten te redden naar een van de hoge klippen, die toen nog rondom door de golven omgeven waren. Zij hadden waarschijnlijk een wijkplaats gezocht op de zijde van de klip, die van het kaperschip was afgewend, hetgeen verklaarde, dat zij nog in leven waren. Urenlang hadden zij daar onopgemerkt gezeten, de zon had hun kleren spoedig gedroogd, en wellicht hadden zij hun

honger weten te stillen met de talrijke schaaldieren, die door het terugvloeiende zeewater in de spleten en gaten van de klip waren achtergebleven.

Toen de eb intrad, hadden zij het natuurlijk gewaagd hun schuilplaats te verlaten, en nu kropen zij voorzichtig naar het land, telkens omziende en zorgdragend, de grote rots, waarop zij aanvankelijk geworpen waren, tussen zichzelf en het kaperschip te houden, uit vrees dat zij zouden worden gezien. Hierdoor waren zij genoodzaakt, een grote omweg te maken.

Brand begon onmiddellijk seinen te geven in de richting van zijn achtergebleven metgezellen.

Het duurde enige ogenblikken, voor hij de aandacht had weten te trekken van Aïda, die nu rustig onder een der vleugels van de vliegmaschine gezeten was, heerlijk in de schaduw. Het meisje zag de wapperende zakdoek en ging dadelijk Raffles waarschuwen, die zijn kijker vatte, en naar het plekje daar boven op de rots tuurde. En zo duidelijk alsof Brand het hem had toegeroepen, las hij de geseinde boodschap:

— Vier overlevenden, drie mannen, één vrouw, komen langzaam op een halve kilometer afstand naar land. Wat doen?

— Hoelang kan het duren voor zij het land bereikt hebben? seinde Raffles terug.

— Ten hoogste een kwartier.

— Dan ga ik hen opwachten, en hierheen brengen. Als zij naar het kamp op het strand gaan, zullen de zeeschuiers het zien, en hen meedogenloos afmaken. Wij hebben nog enige geweren

over, en die mannen kunnen ons leger-tje komen versterken. Blijf goed opletten.

Met een paar woorden stelde Raffles Henderson op de hoogte, knikte Aïda toe, greep zijn geweer, en begaf zich nu zo snel hij kon naar de plek, die Brand hem had aangeduid. Toen hij de kring van steenachtige heuvels had bereikt, die het strand omsloten, en over de top keek, zag hij, dat de vier schipbreukelingen, wier kleren hun aan het lichaam waren opgedroogd en die nu van koorts schenen te klappertanden, zoëven de vaste grond hadden bereikt. De vrouw was nog jong en knap, en blijkbaar de kamenier van Alice. Twee van de mannen droegen blauwe truien met een naam op de borst, waarop Raffles het woord « Seagull » meende te moeten opmaken. Zo heette blijkbaar het jacht van hun meester. De derde man was een kok, en zo overhaast hadden allen zich moeten inschepen, dat hij zelfs nog zijn witte schort droeg, alsof hij zo aanstonds naar de kombuis zou terugkeren.

Raffles durfde zich niet vertonen, want men mocht eens goede kijkers aan boord hebben van de kaper, en dan zou men hem daar zeker zien, als hij aan de zijde van het strand de rotshelling kwam afdalen. Hij zette beide handen bij wijze van trompet aan de mond, en riep zo hard hij kon.

De vier schipbreukelingen hadden hem gehoord, want bijna tegelijkertijd keken zij zijn richting uit, misschien verwach-tend, aanstonds te worden neergeschoten.

Maar Raffles wuifde en ze wilden reeds komen aanlopen, toen Raffles hen toeschreeuwde:

— Ga niet verder, want zij zouden je zien van het kaperschip. Jullie ste-ken duidelijk af tegen het gele zand. Begeef je naar dat bosje daarginds, en loopt zoveel mogelijk gebukt. Ik zal me daar bij jullie voegen. Je hebt met een vriend te doen.

Blijkbaar geheel gerustgesteld door die woorden, sloop het viertal bibberend en nog doodsblijk van de doorgestane angst, naar een bosje mimosastruiken, dat groot genoeg was, hen volkomen op

te nemen en aan het oog te onttrekken. Enkele minuten later bevond Raffles zich daar bij hen, en stond nu tegen-over een viertal mensen, nog half we-zenloos door de herinnering aan het ver-schrikkelijke gevaar, waaraan zij als door een wonder ontsnapt waren.

Een der matrozen van de « Seagull » dat inderdaad de naam van het Ame-rikaanse plezierjacht bleek te zijn, ver-haalde in het kort, dat de kracht der ontploffing van de afgevuurde granaat hem en zijn drie lotgenoten ver had weggeslingerd, zonder hen overigens te deren, en dat zij niet ver van de voet van een grote klip waren terechtgekomen.

De drie mannen konden zwemmen als vissen, de vrouw echter in het geheel niet, maar zij hadden haar met zich mee weten te trekken, en zich toen in dood-sangst weten op te werken tegen een der zijden van de klip, juist bijtijds, want een monsterachtig grote haai, had zich reeds op de rug geworpen, om een hun-ner bij het been te kunnen vatten.

Er ging een kwartier voorbij van doodsangst, omdat zij niet zeker wisten of het water zou rijzen of dalen, en hun dankbaarheid kende geen grenzen, toen de eb langzaam begon in te treden, en het water zichtbaar daalde, totdat het hun mogelijk was, de beschermende klip te verlaten, en naar het land te waden.

Toen de matroos had uitgesproken, vroeg hij met sidderende stem:

— En de anderen, mijnheer? Zijn zij allen dood? Wij hebben niet durven kij-ken.

— Allemaal, vriend, antwoordde Raf-fles zacht.

— Het is afschuwelijk, zei de ma-troos hees, terwijl de tranen hem in de ogen kwamen, en onze meester? De eigenaar? Mijnheer Hobson Smith?

— Hij bevindt zich met zijn gasten, zijn vrouw en zijn dochter op een kwar-tier gaans hier vandaan, en slechts een flauwe kromming van de rots Gordel ver-bergt hun kleine kamp voor je blikken. Jullie moogt echter volstrekt niet langs het strand naar die plek gaan, want je zoudt minstens tien minuten in het volle gezicht van het kaperschip moeten

voortlopen, gezien worden, je eigen leven in groot gevaar brengen, en je meester meer schade doen dan nut.

— Maar wat moeten wij dan doen, mijnheer? vroeg nu de vrouw op jammerende toon. Wat is dit hier toch voor een land? Wonen hier mensen? Bent u de burgemeester?

Onder andere omstandigheden zou Raffles waarschijnlijk geglimlacht hebben om die naïeve vraag, maar thans dacht hij er niet aan. Hij vatte het meisje even bij de pols, bemerkte dat zij hoge koorts had, en antwoordde ernstig:

— Ik ben hier een vreemdeling, evenals jullie, vrienden. Dit eiland is volkomen onbewoond. Ik kwam er, met drie metgezellen, bij toeval. Ik moest hier landen met mijn vliegmaschine. En machteloos zijn wij getuige geweest van het ontzettende tafereel, dat zich voor onze ogen heeft afgespeeld. Maar wees gerust, de zeerovers zullen hun lot niet ontgaan, en ik hoop dat jullie mij zult willen helpen bij de bestraffing van die bloeddorstige schurken.

— Geef ons maar een wapen, mijnheer, een revolver, een mes, ja, al zou het maar een koevoet zijn, en wij zullen u tonen, hoe wij ze het betaald zullen zetten, riep de matroos, die tot dusverre het woord had gevoerd, met bliksemende ogen. En zeg ons wat wij doen moeten, wij zijn slap en uitgeput van honger en ellende, en die drie hebben allemaal koorts. Ik ben er gelukkig nog vrij van gebleven.

— Volgt mij dan maar gauw. Het lopen zal jullie goed doen. Ik heb medicijnen in mijn verbandtrommel en wat kinine zal wonderen verrichten. Wij zullen binnendoor gaan, en dan zal ik jullie spoedig de plek tonen, waar de zeerovers jullie meester en zijn gasten hebben gebracht.

— Waarom hebben zij ook hen niet gedood, mijnheer? vroeg het kameniertje, dat er jammerlijk uitzag met haar drijfnatte haren, haar bleek gezichtje, haar koortsachtig gloeiende ogen en haar aan het lijf plakkende, nog niet geheel opgedroogde kleren.

— Omdat zij een losprijs van hen

eisten, antwoordde Raffles. Wij hebben gezien hoe zij hen chèques tot ongehoorlijk hoge bedragen lieten tekenen en zodra zij het geld hebben ontvangen, zullen zij hen laten bevrijden.

— Laten wij maar gauw gaan, zei de matroos, wiens naam Jack Armstrong was, kortaf. Ik zou zo graag mijn meester willen terugzien en vooral juffrouw Alice, die altijd zo goed voor mij is geweest.

— Dat zal misschien niet lang duren, maar we moeten de grootste voorzichtigheid in acht nemen. En komt nu mede.

Raffles bracht de geredden langs dezelfde binnenweg, voor het oog van de zeeschuimers verborgen door de gordel van heuvels, weer terug naar de plek waar de vliegmaschine stond, en waar de vier schipbreukelingen zich de ogen uitkeken aan de vliegmaschine, het zeer spaarzaam geklede meisje met haar donkere ogen en haar bruine huid en niet het minst aan de reusachtige Henderson, die hun komst al even weinig merkwaardig scheen te vinden, als die van het melkmeisje, dat hem in Londen iedere dag zijn halve liter karnemelk voor het ontbijt kwam brengen. Er was trouwens maar zeer weinig in de wereld, wat de brave Hercules kon verbazen.

Raffles deed de vier schipbreukelingen neerzitten, en dadelijk togen Henderson en hij aan het werk om hen te verzorgen. Vrouwenkleden waren er niet maar er waren wel grote badhanddoeken, en twee daarvan werden met grove steken aan elkaar genaaid door de handige reus. Daarin ging zich de kamenier wikkelen, terwijl op haar beurt de kleine Aida als haar kamermeisje fungeerde, haar kleren werden in de zon uitgespreid, en zij kreeg een kininepoeder te slikken. Wat de matrozen en de kok aangaat, met hen werd minder omslag gemaakt. Zij trokken eenvoudig hun kleren uit, en een linnen broek aan, en in een oogwenk had de zon hun lichamen door en door verwarmd, en hun op het gras uitgespreide kleren, die goed waren uitgewrongen, volkomen gedroogd. De kinine verrichtte wonderen, en nog geen uur was verlopen, of allen

waren nagenoeg hersteld van de gevolgen van de ondergane angst en het onvrijwillig bad, dat zij hadden moeten nemen onder zulke angstwekkende omstandigheden.

Henderson had intussen herhaaldelijk seinen gewisseld met Brand, die echter niets bijzonders had te melden. De gevangenen hadden zich allen verwijderd van het kamp, vóór hij nog kans had gezien, hen aan te roepen, daar al zijn aandacht zich bepaald had tot het viertal, dat daar op zulk een wonderbaarlijke wijze de dood ontkomen scheen te zijn, en naar het land toekroop.

Maar juist toen het viertal geredden weer geheel gekleed was, en zich versterkt had met een goed maal, seinde Brand opgewonden:

— De gevangenen keren terug naar het kamp. Zij maken zich gereed voor de maaltijd, zal ik hen op de hoogte brengen?

— Tracht hun opmerkzaamheid te trekken, seinde Raffles terug. Zeg hen dan dat zij, zonder zich opgewonden te tonen of te verraden wat er is geschied, hierheen moeten komen. Voeg je bij hen en wijs hen de weg. Henderson zal dan jouw plaats gaan innemen, want zonder wachtpost kunnen wij het onmogelijk stellen.

Weer verliep bijna een vol uur. Toen pas kon Brand er in slagen de opmerkzaamheid te trekken van Armand Malory, die, met het geweer in de hand, op het punt scheen te staan, na de lunch een kleine tocht te gaan maken, in de hoop enig wild buit te maken.

De jongeman stond zeer verschrikt en ontdaan stil, toen hij daar plotseling een arm zag wenken die boven een rots uitstak, en zich op gedempte toon hoorde toeroepen.

— Wie is daar? vroeg hij, het geweer in de aanslag.

— Goed vriend. Laat dat geweer maar zakken en kom wat dichterbij.

Malory scheen nog een ogenblik te aarzelen, maar kwam toen te voorschijn, stond een ogenblik later naast Brand, en had moeite, een luide kreet van verbazing te weerhouden, toen hij daar aan de andere zijde van de heuvelkling in

de diepte de vliegmaschine zag, en een zevental mensen daaromheen geschaard, die hem schenen toe te wuiven.

— Maar, dat is onze bootsman Jack Armstrong, en Daisy, de kamenier van Alice, riep hij opgewonden. En toch heb ik met mijn eigen ogen gezien, dat de boot werd stukgeschoten. Zijn zij dan gered?

— Helaas slechts die vier, mijnheer Malory, antwoordde Brand zacht.

— Wat is dat, weet gij wie ik ben? riep de jongeman verrast uit.

— Ik heb gehoord, hoe de schurk van een Mac Millan u allen bij de naam noemde. Maar nu niet langer gepraat. Keer aanstonds terug, vertel aan uw lotgenoten dat hier drie aviateurs een noodlanding hebben moeten maken en u willen helpen en kom dan, vooral niet overhaast, alsof gij zomaar een uitstapje wilde gaan maken, naar de plek toe, waar gij de vliegmaschine ziet staan. De bandieten zullen denken dat gij een verkenningstochtje wilt maken over het eiland, en wij kunnen gezamenlijk de beste plannen beramen, om die kerels schaakmat te zetten.

Te verwonderd om te kunnen spreken knikte Malory Brand toe, en ging weer terug naar de plek, waar Hobson Smith en de anderen zich bevonden.

En toen werd het een nieuwsgierig vragen, waarop Raffles steeds alleen het antwoord gaf, en men zal wel begrijpen, dat hij volstrekt niets uitliet aangaande zijn ware aard, het doel van zijn tocht, en datgene, wat hij en zijn metgezellen nog pas zo kort geleden beleefd hadden.

Terwijl Raffles de heren uit New York opdreef, hetgeen hem te binnen wilde vallen, kreeg hij de indruk, dat Moore hem scherp opnam, en dat er op diens gelaat een uitdrukking verscheen van wantrouwen en twijfel. Een ogenblik gleden de blikken van de oude heer onderzoekend naar de vliegmaschine, om zich dan weer op het gelaat van die zonderlinge man te hechten, die hier een noodlanding heette te hebben gedaan met een vliegmaschine, die er op zichzelf tamelijk zonderling uitzag, maar waaraan zijde lekenoog volstrekt niets

gebrekkigs kon bespeuren. De machine zag er uit, alsof zij zo aanstonds het luchtruim zou kunnen kiezen.

Raffles had een fijn gevoel voor wat men « nuances » zou kunnen noemen, en hij was een gelaatskenner van de bovenste plank. Hij begreep wel dat er onder de rijke upper ten van New York in de laatste tijd druk sprake moest zijn geweest van de geheimzinnige Gentleman Inbreker, die de politie zo ijverig had bijgestaan in zijn strijd tegen de Bende van het Kwade Oog, en al had de « Seagull » enige weken op zee gekruist, het jacht had zonder de minste twijfel zijn radioinstallatie niet voor niets aan boord gehad en die drie invloedrijke, machtige zakenlieden, waren door hun radiozender zelf voortdurend in verbinding gebleven met het land, waar zij hun schatten vergaard hadden.

Raffles begreep dit alles zeer wel, maar hij trok zich weinig aan wat de oude Moore dacht, en ging voort, met een beminnelijke glimlach op het gelaat een overigens vrij onwaarschijnlijk relaas te doen van zijn tocht.

Toen hij uitgepraat was, zag hij wel in, dat niet alleen Moore, maar ook de andere beide millionairs er het hunne van dachten. Een vliegtuig zonder drijvers, die de oceaan durfde oversteken, en hier kwam landen, dat was zeker iets heel ongewoons. Zij hielden zich echter, alsof zij ieder woord van de vreemdeling als een evangelie beschouwden, en verklaarden, dat zij zich geheel en al wilden onderwerpen aan hetgeen hij hun zou willen voorschrijven.

Natuurlijk, zo ging het in New York ook, overdacht Raffles met een spottend lachje. Zij zullen heel graag van mijn diensten gebruik maken, zolang die hun van nut kunnen zijn, en wie ik ben doet er niets toe, zolang zij dat niet behoeven te weten, en zolang het hun geen schade berokkent. Nu, het zijn en blijven mijn medemensen, en ik moet hen helpen. Wie weet stel ik mij later wel eens schadeloos voor die moeite.

Raffles begon met Henderson ijlings naar de plek te zenden, waar Brand die gehele namiddag de wacht had gehouden, met het dringende verzoek, scherp

uit te kijken naar het kaperschip en ging toen voort, zich tot de Amerikanen wendend:

— Ik wil u niet verbloemen, heren, dat de toestand ernstig blijkt, niet alleen voor u, maar ook voor ons, die met de gehele zaak niets uitstaande hebben, maar hier nu eenmaal zijn, en zeker in de pan zullen worden gehakt door de schurken, als zij dat merken. Kunt u allen met een geweer omgaan?

Moore trad naar voren, en zei met zijn vlakke stem, de stem van een man, die het niet gewend was, ooit te worden tegengesproken:

— Mijn beide vrienden zijn goede schutters, maar ik zou op tien meter afstand een drijvende schijf van de marine missen. Ik zie echter volstrekt niet in, waarom wij het op een schietpartij moeten laten aankomen. Is de vliegtuig die gij daar hebt, snel?

— Zeer snel, mijnheer Moore.

— Hoeveel personen kan zij bevatten?

— Vier, vijf op zijn hoogst.

— Als ik mij niet vergis, zijn wij hier met veertien personen, tenzij uw gezelschap uitgebreider mocht zijn, dan wij vermoeden.

— Ik ben met twee vrienden, en dat kleine, Afrikaanse meisje, antwoordde Raffles koeltjes.

— Precies. Mag ik u vragen, wat er tegen zou zijn, driemaal heen en terug naar Keeling te vliegen, en ons daar achtereenvolgens af te zetten? Zoudt gij die tocht wel in twintig minuten kunnen volbrengen?

Raffles keek de oude heer met zijn effen gezicht een ogenblik doordringend aan en antwoordde toen met zijn hoffelijkste glimlach:

— In tien ook wel, als het moet zijn.

— Het spreekt vanzelf, dat wij u voor de moeite en kosten schadeloos willen stellen, hernam Moore, die een gouden tandenstoker te voorschijn had gehaald en er zijn tanden mee begon te reinigen. Zeg maar, wat wij u verschuldigd zouden zijn voor die hulp. Gij zijt zeker beroepsvlieger?

— Nu en dan, dat hangt er vanaf, niet altijd, antwoordde Raffles, en met

dit raadselachtig gezegde moest Moore voorlopig genoeg nemen. Wat de betaling betreft, gij zult wel begrijpen, dat ik die in dit geval niet kan accepteren. Toch is er een klein bezwaar verbonden aan wat gij voorstelt. Het was immers uw plan, met die kleine veerdienst onmiddellijk een aanvang te maken?

— Dat spreekt vanzelf; hoe eerder hoe liever.

— Dan moet ik u toch het volgende onder het oog brengen. Voor de eerste keer zullen wij natuurlijk gemakkelijk kunnen opstijgen en ongehinderd wegvliegen, maar dat moeten de zeeschouwers zonder de minste twijfel zien. Op een paar bergen en heuvels na is het eiland laag, en juist om die hoogten te vermijden, zal ik mijn toestel aanstonds tot vrij aanzienlijke hoogte moeten laten stijgen; er gaan minstens twintig minuten heen met de tocht heen en terug, dit tijdsverloop nu is voor de kerels ruimschoots voldoende snel hun boten uit te zetten en met alle macht naar het eiland te roeien...

— Of te vluchten, viel Moore hem in de rede.

— En daardoor gevaar te lopen, de in hun bezit zijnde chèques niet te kunnen innen? zei Raffles schouderophalend. Zo dwaas zullen zij niet zijn. Zij moeten natuurlijk zekerheid hebben, en die kunnen zij alleen maar verkrijgen, door dadelijk een onderzoek ter plaatse te gaan instellen. Zij moeten er immers rekening mee houden, dat men van Keeling af, al heel gemakkelijk naar New York kan telegraferen om de banken op de hoogte te brengen. Ik zou om alles wat gij wilt durven wedden, dat zij dadelijk hun boten volladen met manschappen om de zaken hier te gaan opnemen. Tot vluchten hebben zij nog genoeg tijd, en in volle zee behoeven zij die twee kleine notedopjes van de politie met hun snelvuurkanonnen niet te vrezen. Hun snelvuurgeschut draagt verder, en is van groter kaliber.

Het bleef even stil, en toen sprak Hobson Smith met vaste stem:

— In dat geval moeten de vier vrouwen naar mijn mening het allereerst worden overgebracht. Gebeurt hetgeen

wij vrezen, dan zullen wij de kerels zolang mogelijk trachten tegen te houden om een tweede afdeling in de gelegenheid te stellen de overtocht te doen.

— Dat is een woord naar mijn hart, riep Raffles uit. Het is trouwens het enige wat er op zit. Ik wil er echter uw aandacht op vestigen, dat de laatst overgeblevenen het hard te verantwoorden zullen hebben. Hebt gij er enig denkbeeld van, wie dat zullen moeten zijn?

— De matrozen en de kok, en wie nog lust mocht voelen zijn huid te wagen, antwoordde Moore koeltjes en zonder de minste aarzeling.

Raffles keek hem een ogenblik aandachtig aan, als meende hij, dat de oude man spotte, maar toen hij zag dat deze in volkomen ernst sprak, gewend als hij was dat zijn bedienden en ondergeschikten voor hem vlogen, en reeds een toornig antwoord wilde geven, voorkwam Malory hem, die op heftige toon uitriep:

— Dat zal niet gebeuren, mijnheer Moore. Die arme mensen hebben al genoeg angst uitgestaan, en hier, in deze omstandigheden, zijn wij allen volkomen gelijk. Vindt zij dat ook niet, liefste?

Het jonge meisje wierp hem een blik toe, waarin vrees voor zijn leven, heide en bewondering om de voorrang strenden. En zij zei heel zacht:

— Ja, Armand, je hebt gelijk. Hier mag niemand voorrang hebben boven de ander.

— Als gij bij dat voorstel blijft, dan zal er om geloot worden, hernam Raffles ijskoud. Mijn metgezellen en ik doen hier echter niet aan mee. Wij zijn niet voornemens, naar Keeling te gaan, maar blijven hier. Ons kleine Afrikaanse meisje echter moet in veiligheid worden gebracht. Er blijven dus elf personen, die moeten worden geëvacueerd. De bestuurder neemt één van de vijf plaatsen in, en zal dus drie maal heen en weer moeten gaan. De eerste keer zal hij de vier vrouwen vervoeren...

— Is er geen plaats voor mij? Ik ben de oudste der mannen, riep Moore uit. Ik wil u honderdduizend dollar betalen, als gij mij de eerste keer overbrengt.

Raffles had in zijn leven met lafheid in velerlei gedaanten kennis gemaakt, maar nog nooit zag hij haar zo cynisch, zo naakt, en zonder omwegen zich op de voorgrond stellen. Het is waar, deze man was oud, zeker wel vijf en zestig jaar, maar welk een ziel moest er in dat lichaam huizen, die hem noopte, alsof het de eenvoudigste zaak van de wereld was, als eerste een plaatsje te zoeken bij vrouwen. Raffles voelde een walging bij zich opkruipen, en die was ook duidelijk op zijn gelaat zichtbaar, toen hij met snijdende stem antwoordde :

— Al zoudt gij twee miljoen bieden, ik zou weigeren. Zijt gij een man? Is uw armzalig leven u nog zoveel waard? Aan u, die reeds met één voet in het graf staat? Hebben uw rijkdommen u zo verhard, dat gij schaamteloos, zonder te blozen, dit voorstel durft doen?

Het kameniertje trad bedeesd naar voren, en zei met zachte stem, zonder op te durven kijken:

— Mijnheer Moore kan wel in mijn plaats gaan.

— Neen, hernam Raffles kortaf. De vrouwen zullen alleen gaan, en tegelijk.

— Wat. Hij durft dus een kleurlinge, hij durft die bruine meid, die negerin boven mij te stellen, riep Moore uit, die lijkbleek was geworden, en van wie zich een onbeschrijflijke angst plotseling scheen meester te maken.

— Al was zij tienmaal zwarter, zij is een vrouw, en daarom heeft zij thans de voorrang, riep Raffles met stemverheffing uit. En thans geen woord meer, of ik zou niet voor mijzelf kunnen instaan. En denk erom, Philip Moore, dat ik uw naam zal weten te onthouden.

— Nu weet ik het, riep Moore bijna gillend uit. Ik heb het aanstonds geraden, en uit je laatste woorden begrijp ik alles. Jij bent Raffles, die een paar dagen geleden uit New York ontvlucht bent. Die vliegmaschine kan alleen de jouwe zijn.

— Ik ben het, antwoordde Raffles kalm.

Het bleef geruime tijd doodstil op die plek, en men hoorde niets dan het moeilijke ademhalen van Moore, die geheel

ontzind scheen te zijn van angst bij het vooruitzicht, dat misschien de bandieten zouden terugkeren, thans met het vaste voornemen om hen te doden, als zij zouden merken, dat hun plannen dreigden te mislukken.

Armand Malory was de eerste die sprak. Hij zei zacht, Raffles vast aanzieende:

— Mij jaagt uw naam volstrekt geen schrik aan. Ik weet wie en wat gij zijt. Ik weet ook dat wij volkomen op u kunnen vertrouwen, nu gij ons uw hulp hebt aangeboden, en dat gij een moedig, vastberaden man zijt. En daarom vertrouw ik zonder de minste aarzeling wat ik het liefste heb op de wereld aan uw hoede toe.

En met een teder, eenvoudig gebaar stak hij het jonge meisje de hand toe.

Snikkend wierp Alice zich aan zijn borst, en zei:

— Ik kan je niet hier laten blijven, Armand. Als die vreselijke mannen terugkeren...

— Ons lot is in Gods hand, Alice, zei de jongeman met zachte stem. Ik weet geen ander middel om hier veilig vandaan te komen.

— Ik wel, schreeuwde Moore vaalbleek. Blijf op de grond met je verdoemde vliegmaschine, zodat zij het toestel niet kunnen zien. Morgen zullen de zeerovers het anker lichten, en zodra zij uit het gezicht zijn, kun je ons overbrengen.

— Zij zullen niet vertrekken, zonder dat hun aanvoerder en zeker nog meer kerels vanavond zijn teruggekeerd, hernam Raffles. Bedenk wat Mac Millan van ochtend zei: Herinner u dat hij uw geweerpatronen weer heeft meegenomen. Dat voorspelt een boze daad, en ik laat het aan het oordeel van mijnheer Malory over, of die daad volbracht mag worden.

De jongeman had het meisje met een heftige beweging aan zijn borst gedrukt, en zijn stem klonk hees, toen hij uitriep:

— Liever liet ik mij in stukken hakken, voor ik toestond, dat hij haar met een vinger aanraakt.

— Wel, mijnheer Moore, wat zegt gij daar wel van? vroeg Raffles sarcastisch.

Geloof je nog, dat alles zo gemakkelijk en zonder opzien van stapel zal lopen.

Moore begon heen en weer te lopen, alsof hij plotseling waanzinnig was geworden, en ten slotte leunde hij wankelend tegen de vliegmaschine, sloeg er met de gebalde vuist op, en schreeuwde schor:

— Naar de duivel met jullie pleziertocht. Ik wil nog niet sterven, heb je dat verstaan? Jullie zijn verplicht, voor een man van mijn naam zorg te dragen. Weet je wat ik waard ben in de Staten? Weet je dat het voor honderden de ondergang kan betekenen als ik plotseling sterf? Wat kunnen mij die sentimentele overwegingen schelen? Breng mij weg. Ik bied je een kwart millioen. Breng me weg met drie van de vrouwen, want ik wil hier niet blij-

ven. Tot geen prijs wil ik de nacht tegemoet gaan. Wat zwaait die man daarboven op de rots met zijn armen?

Aller blikken wendden zich nu naar de reus, die driftig met zijn zakdoek zwaaide. Zodra Henderson zag, dat de aandacht van Raffles en Brand op hem gevestigd was, begon hij te sein.

Heel langzaam begon de duisternis te vallen. Nog maar juist waren te tekenen zichtbaar die hij gaf.

Raffles keek een ogenblik zwijgend toe, en greep toen geweer en patronentas.

— Wat seint hij? vroeg Malory ademloos.

— Zoëven is een sloep van het kaperschip uitgezet, en zes mannen komen naar het strand geroeid, antwoordde Raffles kortaf.

HOOFDSTUK VI

TOEBEREIDSELEN

Het was alsof deze weinige woorden de oude Moore de genadeslag toebrachten; hij begon gillend te lachen en eensklaps klom hij, alsof de angst hem een tweede jeugd schonk, vlug als een aap over de rand van de cockpit der vliegmaschine, en begon heftig aan alle handles en knoppen te rukken, die maar onder zijn bereik waren. Het was een groot geluk, dat alleen Raffles, Brand en Henderson het toestel in beweging konden brengen, door aan een goed verborgen knop te trekken, anders zou de krankzinnige zeker een groot onheil hebben aangericht.

Met de grootste moeite slechts, konden Raffles en Brand hem uit het toestel sleuren, en zo woedend verzette hij zich, dat de eerste wel genoodzaakt was, hem door een kaakslag bewusteloos te doen neervallen.

— Bind hem, beval hij tot Brand. En een prop in de mond. De oude gek zou

ons door zijn geschreeuw nog kunnen verraden.

De andere mannen keken zwijgend toe, bleek, maar niemand trad tussenbeide, want zij begrepen maar al te goed, dat hun leven thans afhing van hun vastberadenheid, maar vooral van de kunst, hun aanwezigheid door niets te verraden.

Raffles gaf vliegensvlug zijn bevelen.

Hij wendde zich tot Hobson Smith en zei:

— Gij keert onmiddellijk weer naar uw kamp terug en het moet schijnen, alsof gij daar heel toevallig juist op dit ogenblik weer zijt aangekomen. Ik denk dat zij de afwezigheid van deze oude man niet eens zullen bemerken. Mochten zij naar hem vragen, verzin dan een uitvlucht, zeg dat hij van u is afgedwaald. De matrozen en de kok kunnen immers schieten? Charles, deel de geweren rond, en geef hun munitie. En

zullen ook nog wel jachtmessen zijn, in geval het tot een handgemeen mocht komen. Gij volgt mij, en ik zal u een goede plaats aanwijzen, waar wij de schurken zullen kunnen overvallen, wanneer het nodig mocht blijken. Gij, Armand Malory, tracht zolang mogelijk een conflict uit te stellen, zodat het goed donker is, als wij een woordje gaan meespreken. En denk erom, er mag volstrekt niet geschoten worden, tenzij ik het bevel, of wanneer gij in een toestand raakt, die schieten onvermijdelijk maakt. Want bedenk, dat alle anderen misschien zullen afkomen op dat schot, vrezend dat er iets niet in de haak is. En haast u thans, anders gaan zij de omgeving doorzoeken, en dan zouden zij mijn vliegmaschine nog kunnen ontdekken, ofschoon de schemering snel valt, zoals altijd in de tropen. Helaas, ik had gewild dat ik de vrouwen al had kunnen overbrengen naar Keeling. Thans moeten zij hier blijven, bij de vliegmaschine en goed acht geven. Jij, aldus wendde hij zich tot de kamenier, je lijkt me een moedig kind toe. Hier, neem deze revolver, en schiet, zodra er onraad dreigt. Maak er echter alleen gebruik van als het niet anders kan, want de knal zou misschien op het kaperschip, maar heel zeker op het strand gehoord worden, en de zeeschuimers wanen dit eiland onbewoond. Armand Malory, hier is munitie voor de revolver, zodat je die zult kunnen gebruiken als het nodig mocht zijn. Verberg de messen, want de schurken zouden zich afvragen hoe je daaraan komt. En nu, vlug, vlug. En bedenk, dat wij in de buurt zullen zijn.

— Kan Alice niet hier blijven? vroeg de jonge man, wiens stem beefde.

— Ik vrees dat dat onmogelijk zal zijn, antwoordde Raffles hoofdschuddend. Misschien zouden zij argwaan krijgen, zij zouden gaan zoeken; de afstand van hier tot aan het strand bedraagt nauwelijks een kwartier, en dan zoudt gij niet bij haar zijn. Nogmaals, wij zijn in uw onmiddellijke nabijheid en ik heb een trouwe helper, die als het noodzakelijk zou zijn, de zes bandieten, wel geheel alleen klein krijgt. Op weg.

De kleine troep trok met spoed verder, terwijl snel de duisternis wiel over de laagvlakte.

Raffles wees de weg. Hij kon als een kat in het donker zien, en spoedig had hij de klip bereikt, waar Henderson zich bevond. Een enkele blik overtuigde hem, dat de bandieten reeds aan land waren gegaan, zes in getal, na de sloep halverwege op het strand te hebben getrokken.

Het was hoog tijd, dat de gevangenen terugkeerden.

Met een gebaar legde Raffles zijn klein troepje, dat nu uit zes mannen bestond, het stilzwijgen op, en zij zagen hoe de witte gedaanten der gijzelaars de helling afdaalden naar het strand, terwijl de mannen met elkander spraken, en zich hielden alsof zij zeer verwonderd waren, daar beneden opnieuw zes van de zeeschuimers aan te treffen, waaronder Brand aanstonds de gestalte had herkend van Mac Millan, de aanvoerder.

Toen werd alles stil.

Men hoorde alleen maar de stem van de aanvoerder.

— Hij had vermoedelijk gedacht, hen reeds in rust te vinden, fluisterde Brand Raffles zacht toe.

— Ongetwijfeld. Het is een tegenval-ler voor hem. Hij had het natuurlijk voorzien op het meisje, en wilde het waarschijnlijk meevoeren naar zijn schip. En nu goed opgelet, vrienden. Wij gaan ons verdelen en een omtrekkende beweging maken. Denk erom, dat geen steen mag wegrollen, geen tak mag kra-ken. Alles hangt van onze stille bewegingen af. Geschoten mag er niet worden, tenzij ik het bevel geef. Denk er om, Charles, jij neemt het bevel op je over onze twee matrozen. Onze vriend de kok blijft bij ons. Je zult de achterhoede moeten vormen, amice, want je witte kleding is wel wat erg opvallend. Blijf maar achter mijn geweldige makker, die je wel aan het oog zal onttrekken. Charles, je komt toesnellen op het bekende sein: het fluiten van een merel. Wij zijn zo talrijk, dat wij hen gemakkelijk de baas zullen zijn en hoe stiller het gebeurt, hoe beter.

Een ogenblik daarna scheidden de

kleine groepen, en Raffles hoorde hoe Brand zich met zijn twee matrozen omzichtig verwijderde en een omtrekken-de beweging ging maken.

Het was nu zeer stil geworden. Men hoorde niets anders dan het eentonige ruisen van de branding der zee, maar heel zwak, want er was bijna geen wind en zoëven was de kentering ingetreden. Heel vaag hoorde men dronkemansge-zang. De bandieten schenen de overwin-ning te vieren.

Na nog enige ogenblikken te hebben gewacht, begonnen Raffles en zijn bei-de metgezellen heel voorzichtig langs de rotsachtige helling af te dalen naar het strand.

Eenmaal moesten zij een open plek oversteken, en onder het voortlopen za-gen zij de gedaanten der bandieten, die zich bij de boot schenen op te houden.

Zij hadden bijna het strand bereikt, toen er plotseling een doordringende kreet klonk uit de tent, die aan de beide vrouwen tot verblijf was aangewezen.

Tegelijkertijd klonk de bevelende stem van Malory, die driftig schreeuwde:

— Laat haar los. Laat haar onmid-dellijk los, want bij de duivel, ik sla je neer.

Het kort geluid van een worsteling, en toen plotseling een scherpe knal.

Het was te veel gevergd geweest van de jonge Malory, om werkeloos toe te zien, terwijl een naar drank riekende, onbehouden schurk zijn meisje trachtte weg te slepen waar hij bij stond.

— Vervloekt. Zij hebben patronen, schreeuwde een hese stem, en daarop klonk weer een schot.

— Kom mede. Zij zijn al handgemeen. Het is jammer, dat zij geschoten heb-ben, en misschien hebben wij aanstonds de hele bende op ons dak, maar het is nu eenmaal niet anders.

Raffles behoefde niet eens een sein te geven, want nauwelijks waren ze op het strand aangekomen, of daar kwamen reeds Brand en zijn twee matrozen aan-snellenn.

Het was goed dat de maan scheen, anders had men nauwelijks vriend en vijand kunnen onderscheiden.

Raffles struikelde al direct bijna over

het lichaam van Alice, die bewusteloos was neergegleden uit de armen van Mac Millan, die door de kogel uit Armand's revolver aan de rechter schouder was gewond, en kreunend dicht bij de boot neerhurkte, terwijl hij met een bevende linkerhand naar de revolver op zijn rechterheup tastte, kermend van pijn en van dolle woede.

Bijna onmiddellijk rees er een ge-daante voor Raffles op, die iets naar zijn borst ophief, dat in het maanlicht blonk. Hij wachtte de uitwerking van dat blinkende ding niet af, maar velde de bandiet met een messtoot, die hem in de volle borst trof, en hem rochelend deed ineenzinken.

Maar Henderson was verschrikkelijk om aan te zien.

Hij verpletterde de schedel van een kleine, roodharige kerel, alsof het een eierschaal was, en niet veel beter ver-ging het een zware vent, die tot twee-maal op de reus vuurde, en hem een-maal licht aan de hals raakte.

Brand en de matrozen lieten zich ook niet onbetuigd. Malory, zelf licht ge-wond, sloeg met de kolf van zijn re-volver zijn man neer, en in minder dan vijf minuten was deze strijd beslecht.

Mac Millan bleek zwaar gewond te zijn, twee bandieten worstelden met de dood, en twee waren zodanig gekwetst, dat zij zich niet konden verroeren en bewusteloos waren neergezonken.

Maar nog hijgden de mannen van de inspanning van de strijd, toen zij op het kaperschip reeds de te verwachten geluiden hoorden. De davits piepten, een bevel werd geschreeuwd, kettingen lie-pen over een ankerspil, katrollen krijs-ten, en het was maar al te duidelijk, daarginds werden de boten uitgezet.

— Wij gaan ons verschansen, riep Raffles uit. Hier zouden wij het niet lang kunnen uithouden. Kom mee, maar wacht een ogenblik. Hij hoog zich heen over de gewonde Mac Millan, ont-knoopte diens buis, en nam uit de bin-nenzak de portefeuille, waarin de chè-ques gestoken waren. Hij haalde de kostbare papieren eruit, en stak ze hof-felijk Smith toe met de woorden:

— Hier zijn uw chèques, die van

mijnheer Moore zal ik zo vrij zijn voorlopig te bewaren. Ik geloof niet, dat ik ze zal kunnen verzilveren. Maar wie

weet komt ze mij op andere wijze te pas, en nu niet langer gedraald, naar onze vesting! En zo snel wij kunnen!

HOOFDSTUK VII

HET EINDE

Er viel geen tijd te verliezen.

Reeds was het geblas van de riemen duidelijk te horen, en er zou geen kwartier verlopen zijn, of de schurken zouden het strand hebben bereikt.

Voorafgegaan door Raffles, en langs een kleine omweg, teneinde niet in het oog te vallen van de zeeschuimers, die natuurlijk goed bewapend zouden zijn, trok de kleine troep in allerijl terug, verder landwaarts in, en bereikte enige minuten later de top van de lage gordel van heuvels en klippen, die een uitstekend bolwerk bood, tenminste wanneer men niet met een al te grote overmacht had te doen.

Daar gekomen zond Raffles de beide vrouwen onmiddellijk naar de laagvlakte in gezelschap van Brand, ofschoon deze heftig wilde protesteren en droeg hem op, die vier vrouwelijke leden van het kleine gezelschap in allerijl met de vliegmaschine naar het eiland Keeling over te brengen, en dan zo spoedig mogelijk terug te keren.

— Maar zij kunnen wel met veertig man komen, misschien met meer, riep Brand uit.

— Al kwamen zij met honderd, ja met duizend, ik zou je moeten verzoeken om je plicht te doen, Charles, hernam Raffles streng. Het is mogelijk dat wij het onderspit delven, en denk dan eens aan het lot van de vier vrouwen.

Malory trad op Brand toe, en de hand, welke hij de jongeman op de schouder legde, trilde even toen hij smeekte:

— Doe het, in Gods naam, mijnheer. Ik zal er u mijn hele leven dankbaar voor zijn. John Raffles heeft gelijk,

het is beter, dat wij een moedig man minder hebben, dan dat wij de kans lopen, dat de vier vrouwen in handen vallen van die woeste schurken, die bloedig wraak zullen willen nemen, en dan, wat er dan zou gebeuren, ik zou krankzinnig worden als ik er verder over nacht.

— Goed. Ik zal het doen, antwoordde Brand kortaf. Neem mijn geweer, ik zal het niet nodig hebben. Edward, ik zal mij zoveel mogelijk haasten, de vrouwen afzetten dicht bij de havenstad, en onmiddellijk terugkeren.

— Doe dat. Tot die tijd zullen wij het gemakkelijk kunnen volhouden, dunkt mij.

— Ik zal de autoriteiten waarschuwen, zei Brand. Zij zullen hulp kunnen zenden.

— Neen, dat moet je niet doen. Het zou tot niets dienen. Zij hebben drie uren nodig om hier te zijn, en, dan is het pleit allang beslist. In ons voor- of in ons nadeel. En ga nu.

Nog geen vijf minuten later bewees het geronk van een schroef, dat de vliegmaschine zich vrij had gemaakt van deze ongestuvige bodem, en koers had gezet naar Keeling. Binnen vijftien seconden was het toestel zo ver, dat het motorgebrom nog maar zeer zwak tot de belegerden doordrong. Nog altijd plasten de riemen in het water, maar nu heel wat dichterbij, en duidelijk waren vier sloepen te zien, die zo snel mogelijk zich een weg baanden te midden van de lage klippen, die bij eb waren drooggelopen. Het maanlicht was sterk genoeg om te kunnen zien, dat al die boten tot zinkens toe volgeladen waren

met zeeschuimers. Een ogenblik later sprongen er al enkelen overboord, waadden tot aan hun knieën door het water, de anderen volgden hun voorbeeld spoedig en zij trokken de nu ontlaste sloepen zover mogelijk op het strand.

En bijna onmiddellijk ging er een waar gehuil van woede op daarginds aan de oever van de slechts even rimpelende oliëgladde zee. De bandieten hadden onmiddellijk de doden en zwaargewonden ontdekt, en sommigen hunner schoten uit louter blinde woede als dollen hun revolvers af, zonder enig nut.

Raffles had moeten wachten, tot allen ontscheept waren, want de afstand was te groot geweest om met enig succes de zeeschuimers onder vuur te kunnen nemen.

— Ik zal het eerst schieten, zei hij zacht. Dan vuurt gij allen tegelijk. Geef acht.

Hij hief zijn geweer langzaam op, mikte een ogenblik en drukte af. Bijna onmiddellijk weerkaatsten de omliggende rotsen als een donder het geluid van de knetterende gewerschoten, en vier, vijf van de bandieten stortten dood of gewond ter aarde.

Een ogenblik leek het alsof een paniek zich van hen meester zou maken. Enigen sprongen schreeuwend weer in een der sloepen, zonder er zelfs aan te denken, het vaartuig eerst vlot te maken, blijkbaar met de bedoeling, in allerijl naar het schip terug te roeien. Anderen zochten zo vlug zij konden dekking achter en terzijde van de op het zand gehaalde boten en begonnen van daar in het wilde te vuren op de heuvelketen, want zij hadden onmiddellijk begrepen, dat zij van die zijde bekogeld waren.

Raffles en Henderson, die repeteer-geweren hadden, schoten dadelijk weer terug, en troffen nog twee der schurken, wier gedaanten, ofschoon zij naast een der sloepen waren neergeknield, tamelijk duidelijk afstaken tegen het gele zand.

Maar toen was er ook niemand meer te bespeuren van de veertig of meer mannen, die zoëven voet aan land hadden gezet.

Nu en dan zag men donkere gestalten bliksemsnel van rots tot rots snellen, zo vlug, dat de tijd om te mikken ontbrak, en Raffles zag maar al te spoedig in, dat deze manoeuvre de inleiding was tot hetgeen hij al aanstonds gevreesd had, een omtrekkende beweging, waardoor de bandieten ten slotte de tegenpartij zouden overvleugelen en in de rug zouden kunnen aanvallen.

En toch was hiertegen voorlopig niets te doen.

Henderson, die op een paar passen afstand van Raffles uitgestrekt lag, zei:

— Zouden zij niet in het dal kunnen komen, mylord?

— Dat kunnen zij zeker, als zij een omweg maken, James, luidde het antwoord. Maar wat zouden zij daar te zoeken hebben?

— Daar moet mijnheer Brand weer landen, en dat is het niet alleen; daar ligt ook nog die oude heer.

— Dat is waar, daaraan had ik niet zo gauw gedacht, riep Raffles uit. Zij mogen hem daar niet vinden. En in het eerste kwartier kunnen zij daar ook onmogelijk zijn. Ga hem halen, James. Laat je geweer maar hier; dat kan je toch van geen nut zijn.

Zonder er aan te denken een tegenwerping te maken, schoof Henderson zijn zwaar lichaam behoedzaam achteruit en omlaag, tot hij buiten schot was, en zonder gevaar kon opstaan, en ging toen zo snel hij kon, langs de klippen, naar het dal, waar hij al spoedig de in het wit geklede Moore ontdekte, die zich heen en weer rolde over het stekelige gras, blijkbaar ten proef aan een dolle angst, nu hij schieten had gehoord, en zijn best doende, om zich te bevrijden van de touwen waarmede hij gebonden was.

Henderson wierp een blik op hem, waarin medelijden en minachting zich mengelden, en wierp toen de oude man als een baal over zijn schouder. Hij droeg hem weg als een klein kind, en beklom de rotsheuvel weer.

— Hier is hij, zei Henderson zacht hijgend, terwijl hij zijn vracht tamelijk onzacht neerwierp en zover vooruitschoof, dat Moore onmogelijk door een

kogel kon worden geraakt. Hij rolde zich als een gek heen en weer, en ik geloof dat hij er lelijk aan toe is.

Wel een weinig tegen zijn zin trok Henderson de zakdoek uit de mond van de gewonde Moore, en deze maakte er onmiddellijk gebruik van door om hulp te krijsen, als iemand die op het punt staat te verdrinken.

— De arme kerel is volkomen waanzinnig, zei Raffles hoofdschuddend. Knevel hem maar weer, James, zijn geschreeuw is niet om aan te horen en zou ons maar afleiden, en de schurken nauwkeurig de plaats aanwijzen, waar wij ons bevinden.

En hoezeer Raffles goed gezien had, bleek dadelijk, toen een ware kogelregen het gesteente geselde, waarachter de belegerden zich hadden teruggetrokken.

Traag verstreken de minuten. Lange tijd achtereen heerste er een dodelijke stilte.

Op het kaperschip werd het plotseling roerig. Men scheen daar tenslotte het besluit te hebben genomen, de kameraden te gaan helpen, en ook de twee laatste sloepen werden neergelaten en bemand.

Weer klonk het onregelmatig geplaster haastig bewogen riemen, en heel langzaam werden de donkere vormen der sloepen groter.

Zij waren nog niet halfweg, of van de kant van Keeling klonk een dof gebrom, dat spoedig in kracht toenam, en toen schoot er met ontzaglijke snelheid een soort monstervogel op geen zestig meters boven de hoofden der belegerden heen.

Het was de « Typhoon », die van haar nachtelijke tocht terugkeerde.

Een oogenblik daarna matigde het toestel aanmerkelijk zijn vaart, beschreef een boog, keerde terug, steeg nog een weinig, en plotseling overgoot een verblindend wit schijnsel een gedeelte van het strand en de rotsen.

Brand had het zoeklicht in werking gesteld.

Met een dierlijk gebrul van woede, begroetten de verraste bandieten de verschijning van die nieuwe vijand, die hun

plannen in duigen dreigde te doen vallen, wijl zij de duisternis nodig hadden om te slagen.

Een oogenblik schenen de roeiers in de beide sloepen, blootgesteld aan dit verraderlijke schijnsel, in beraad te staan of zij niet beter zouden doen terug te keren, en toen kozen zij de wijste partij, maakten zo snel zij konden rechtsomkeer, zonder zich verder om hun makkers te bekommeren, en roeiden naar het kaperschip terug.

— Nu zullen ze het anker lichten en vluchten, mylord, riep Henderson opgewonden uit.

— Dat weet ik nog zo net niet, James, hernam Raffles hoofdschuddend. Zij konden wel eens tot het laatste oogenblik afwachten hoe het hier afloopt en misschien in de mening, dat hun aanvoerder zal terugkeren, want men laat een bedrag van enkele miljoenen dollars maar niet zo spoedig in de steek.

Nog terwijl hij sprak, hadden Hobson Smith en Malory geschoten, en beide schoten waren raak, want het felle zoeklicht had hen duidelijk twee bandieten doen zien, die zo onvoorzichtig waren geweest, hun hoofden te tonen.

Op dat oogenblik doofde plotseling het licht en toen begon het op een eigenaardige wijze met korte of lange tussenpozen weer te flikkeren.

— Mijnheer Brand seint, zei Raffles, zich tot Henderson wendend.

Brand seinde de gewone Morsetekens, en Raffles kon heel gemakkelijk de vraag lezen:

— Wat moet ik nu doen.

Toen werd het volkomen donker, en Raffles, die begreep, dat Brand uitkeek naar een antwoord, haalde zijn zaklantaarn te voorschijn, en seinde terug:

— Strijk neer in het dal, en wacht op nadere seinen, zonder de machine te verlaten.

— Hoe staat het daar beneden? seinde Brand weer.

— Niet zo kwaad. Ik geloof dat zij bang worden. Daal nu maar spoedig.

Het zoeklicht begon weer te stralen, de vliegmaschine bewoog zich wat meer landwaarts, daalde in grote kringen, en toen verloor men het toestel een ogen-

blik uit het oog, want het streek neer op de laaggelegen vlakke. Dit viel ongeveer samen met het ogenblik, dat op zee het knarsend gepiep klonk van de katrollen, ten bewijze dat de boten weer werden ingehaald.

Daarna klonk onmiddellijk het gerasel van de ankerketting, die over het spil liep; de zeeschuimers haalden het anker in.

Maar Raffles had goed gezien, het vaartuig bewoog zich niet van de plek, hetgeen was toe te schrijven aan het volkomen gebrek aan wind en stroom.

Het bleef vele minuten stil, en het was duidelijk dat de bandieten besluiteloos waren wat te doen.

En toen zei Raffles, met een stem die geen tegenspraak duldde:

— Ik zal de heren Hobson Smith en Barrymore moeten verzoeken, met een van de matrozen en met mijnheer Moore te vertrekken.

— Vertrekken, riep Barrymore uit. Wat bedoelt gij daarmee?

— Wat ik zeg! Gij zult met de vlieg-machine naar Keeling worden gebracht. Wij moeten gebruik maken van de duisternis.

— Maar de bandieten zullen u dan te sterk zijn, riep Hobson Smith uit.

— Toch niet, omdat zij zich zeer onzeker voelen. Daarvan moeten wij profiteren. Zij durven op het ogenblik niets wagen, en wij kunnen hen gemakkelijk in bedwang houden. De plek is hier zeer gunstig gekozen. Trouwens, mijn vriend kan dadelijk terugkeren om ook de overigen te halen.

— Maar dan zullen de schurken kunnen vluchten, zonder hun straf te ondergaan.

— Dat denk ik niet, zei Raffles. Ik zal wel de nodige maatregelen nemen. Maar dan moet gij ook, zodra gij daar zijt, de politieautoriteiten gaan inlichten. En laten zij het niet te licht opvatten; er zullen altijd nog wel zestig man over zijn, om hun een warme ontvangst te bereiden.

Hobson Smith en Barrymore wisselden een blik met elkander. Zij deden thans, wat zij als hun plicht beschouwden, maar nu hen de gelegenheid werd

aangeboden het toneel van die ongelijke strijd te verlaten, nu wilden zij ook niet aarzelen.

Zo zacht mogelijk, na van Malory met een handdruk afscheid te hebben genomen, lieten de beide oudere heren zich afglijden aan de zijde van de laagvlakte, terwijl Henderson de arme hystericus weer opnam en als een kind wegdroeg. De kok, die een kleine, overigens niet veel betekende wonde had, zou als eerste medegaan, en Raffles deed enige stappen in de richting van de plek, waar Brand zijn seinen zou kunnen zien, zonder dat de zeeschuimers hem zelf in het oog zouden kunnen krijgen.

Hij haalde zijn zaklantaarn weer uit zijn zak en begon te seinen:

— Ik stuur je vier mannen, breng hen zonder dralen naar Keeling. Vlieg met volle motorvermogen, en keer dadelijk weer terug. Liggen de politieboden nog in de haven.

— Dat weet ik niet, maar ik heb heel duidelijk een Engels oorlogsschip op de rede zien liggen.

— Het kan niet mooier. Deel dat aan Barrymore mede. Dat schip moet hierheen komen, en dan zullen wij althans het grootste gedeelte van de bende onschadelijk kunnen maken. Haast je, en trap op het gaspedaal.

— O. K., seinde Brand terug.

Nauwelijks vijf minuten daarna begon de schroef weer te ronken, een fel schijnsel zwaaide in het rond, gewerschoten kraakten, kreten van machteloze woede klonken, en toen viel plotse-ling weer die dreigende stilte, die des te vreemder aandeed na al dat rumoer.

Die stilte bleef duren, tot, twaalf minuten daarna, eensklaps weer het ronkend gerucht klonk van een schroef, dat met ongelooflijke snelheid naderde. Het witte schijnsel veegde weer over strand en baai, als een droomgestalte schoot de wondervogel opnieuw over de rotsen, als om te laten zien dat hij er weer was, en streek toen neer op het geïmproviseerde vliegveld in het dal.

— Onze beurt, mijnheer Malory, zei Raffles laconiek. Wij kunnen thans, gelukkig, de vesting prijsgeven, en zo al niet met vliegend vaandel, dan toch

ook niet met stille trom aftrekken. Want ik heb nog een spelletje te spelen met dat gespuis. Zij mochten het eens in hun hoofd krijgen, op dit ogenblik naar hun schuit terug te keren, en te vluchten. Gij ziet immers hun sloepen? Wij zullen er eens een goed onderhouden vuur op richten en zien of wij er geen zeef van kunnen maken.

— Een prachtig denkbeeld, juichte de jongeman. Het volgende ogenblik kraakten de schoten onafgebroken, tientallen kogels joegen door de houten wanden van de sloepen, en maakten ze onbruikbaar. Met een slag sprong een der vaartuigen uit elkaar: één der kogels had waarschijnlijk een kistje met patronen geraakt.

Men scheen het daar aan boord van de piraat thans duister in te zien, want er werd luid geschreeuwd, een donkere rookwolk steeg uit de schoorsteenpijp op, de machine scheen te trillen van de inspanning...

— Mooi zo, riep Raffles spottend, die zijn nachtkijker voor het oog had gebracht. Wat ik gehoopt had is geschied, de vloed heeft hen verrast, en zij zitten vast boven op een zandplaat. Komaan vrienden, wij hebben hier niets meer te doen en kunnen de rest overlaten aan de Instituten van Wet en Recht, die zo voortreffelijk zijn ingericht. Terug,

en vlug naar de machine.

Het kleine troepje daalde zonder veel gerucht te maken, haastig af naar de laagvlakte, en had zich een ogenblik later ingescheept.

Trots verhief zich de « Typhoon » in de donkerblauwe nachtlucht, en 't zoeklicht bescheen daar beneden een toneel van de grootste verwarring. Op het strand liepen de zeerovers radeloos heen en weer, en poogden, blijkbaar vruchteloos, de enige sloep die door de ontplofing niet al te zeer gehavend leek, drijvende te houden...

Iets meer dan twee en een half uur later, toen de vloed op zijn hoogst was, verscheen een Engelse kruiser, met acht stukken van 30 centimeter aan boord, ter hoogte van het verlaten eiland; een half uur daarna was het drama beëindigd, en waren de vijftig overlevenden van een bende van bijna tachtig man veilig opgesloten in de cabotten van het oorlogsschip.

Een maand later werden vijf raddraaiers tot de galg veroordeeld en alle anderen kregen levenslang, of zeer langdurige gevangenisstraffen.

Maar om dat alles bekommerde Raffles zich niet meer, want toen was hij met zijn beide metgezellen en de kleine Aida reeds lang weer teruggekeerd naar Londen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

SENSATIE AAN BOORD

HASSELT

77.896 - Limburgse Drukkerijen, N. V.,

Gedrukt in België

GEHEEL NIEUWE SERIE

10 WILD-WEST ROMANS

IN TIEN FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 49.⁵⁰ VOOR f 29.⁵⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.— of meer
p. mnd.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN
SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED.

1. Twee rode lasso's. — 2. Het gehuil van de jakhals. — 3. De wet van rechter Colt : alle door Ch. H. Snow. — 4. De drie Muskietiers in nood. — 5. Verdacht van Moord, beide van Wm. Colt Mac Donald. — 6. Broederhaat door Tom West. — 7. De wraak van Cress Benton door Will Ermine. — 8. De Blauwe helpt zichzelf. — 9. De Wraak van de Blauwe, beide door Luke Allan. — 10. Red Clark helpt een handje door Gordon Young.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2.200 pagina's.

Deze boeken kostten f 49.50, nu **VOOR SLECHTS** f. 29.50, desgewenst betaalbaar met f 3.— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 29.50 of 1e termijn.

Men vermeldt : « Aanbieding L. L. Wild-West-serie 3 ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266